

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὡ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἥν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016 • ΤΕΥΧΟΣ 111

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τό τιμόνι τῆς Ἑλλάδος τό κρατᾶ ἢ ἴδια ἢ Παναγία	σελ. 1
Ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας ἀπορρίπτει τὴ «Σύνοδο» τῆς Κρήτης	σελ. 3
Ι. Κοινόβιον Ὁσίου Νικοδήμου γιὰ «Σύνοδο» Κρήτης	σελ. 6
Σεβ. Κυθήρων: Ἄλλα ἀποφασίσαμε στὴν Ἱεραρχία	σελ. 7
Ἐνας πρῶτος σχολιασμός τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας 23 ^{ns} -24 ^{ns} Νοε.	σελ. 9
Προφητικές ρήσεις † π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου γιὰ «Σύνοδο» Κρήτης	σελ. 11
Ὁ Τράμπ καὶ τὰ Θρησκευτικά	σελ. 13
Βαδίζοντας στό τέλος τοῦ Χριστιαν. Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ...	σελ. 15
Ἡ Μάνα: Ἐλπίδα καὶ θεμέλιο τοῦ Γένους!	σελ. 17
Εἰδήσεις καὶ Σχόλια	σελ. 23

ΤΟ ΤΙΜΟΝΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΤΟ ΚΡΑΤΑ Η ΙΔΙΑ Η ΠΑΝΑΓΙΑ

Εἴθισται –καὶ εἶναι ἀπαραίτητο– στό τέλος κάθε χρονιάς νά γίνεται ἕνας ἀπολογισμός καὶ μιὰ ἀποτίμηση ὅσων ἔγιναν ἢ δέν ἔγιναν στή διάρκειά της. Αὐτό θά ἐπιχειρήσουμε καί μεις ἐδῶ μέ μεγάλη συντομία.

Τό 2016 ἦταν μιὰ χρονιά πολύ δύσκολη γιὰ τόν ἑλληνικό λαό, τοῦ ὁποίου ἡ φτωχοποίηση, ἡ ἀνεργία καὶ ὁ δρόμος τῶν νέων πρὸς τὴν ξενιτεία προχώρησε ἀκόμη περισσότερο. Μάλιστα οἱ αὐτουργοὶ τῆς ἐπιδείνωσης εἶναι αὐτοὶ πού ὑποσχέθηκαν

στόν λαό ὅτι θά τόν σώσουν!

Ἀλλά καὶ παγκοσμίως τό 2016 ἦταν μιὰ χρονιά ἀστάθειας καὶ πολέμων.

Ὅσον ἀφορᾶ στά πιό στενά δικά μας, ξεχωρίζουμε κάποια γεγονότα, τῶν ὁποίων οἱ ἐπιπτώσεις θά ἐπηρεάσουν τὴν ἐκκλησιαστική, ἐκπαιδευτική, κοινωνική καὶ ἐθνική μας κατάσταση καὶ στά ἐπόμενα χρόνια.

1) Ἡ «Σύνοδος» τοῦ Κολυμπαρίου. Εἶναι ὁ σύγχρονος πειρασμός γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, διότι ἤλθε νά προ-

σφέρει διορθόδοξη δογματική κατοχύρωση σέ όλα αυτά, πού ἐδῶ καί δεκαετίες κακῶς –κάκιστα– γίνονται στίς σχέσεις μας μέ τούς ἑτεροδόξους καί ἑτεροθρήσκους. Διπλαδί, ἀγαπολογίες τῶν σαλονιῶν, συμπροσευχές καί συλλείτουργα (ἔστω καί μί ὀλοκληρούμενα). Ἡ «Σύνοδος» τοῦ Κολυμπαρίου ἀνεγνώρισε τίς αἰρέσεις ὡς Ἑκκλησίες, ἔστω καί «ἑτεροδόξες».

Ὅπως προφητικά ἔγραψαν ὁ ἅγιος καί ὁμολογητής Ἰουστίνος Πόποβιτς καί ὁ σπουδαῖος ἐρμηνευτής τῆς Ἁγίας Γραφῆς μακαριστός π. Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος (βλ. «Π», σσ.11-12), μόνο **σκανδαλισμός** τῶν πιστῶν καί **σχίσματα** θά εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς λεγομένης Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου, πού ἐμελετᾶτο καί «μαγειρευόταν» ἐδῶ καί πάνω ἀπό μισόν αἰῶνα.

Ὁ πειρασμός αὐτός, ὅπως καί πολλοί ἄλλοι πειρασμοί, δέν ἀφήνει τό ἀποτύπωμά του μόνο στήν ἐκκλησιαστική μας ζωή, ἀλλά **ἡ ἐμβέλειά του** φθάνει καί σέ ἄλλες, φαινομενικῶς ἄσχετες, περιοχές.

Γνωστός μας κληρικός ἀπό τήν Κύπρο μᾶς ἔλεγε τίς προάλλες: «Εἶναι ἄραγε ἄσχετο τό γεγονός, ὅτι ἡ τουρκική ἐπιθετικότητα καί προκλητικότητα στό Αἰγαῖο, στή Θράκη καί στήν Κύπρο αὐξήθηκε κατακόρυφα μετά τή «Σύνοδο» στό Κολυμπάρι τόν Ἰούνιο; Καί πράγματι, ὅπως στόν παλαιό Ἰσραήλ, ἔτσι καί στόν εἰκοστό αἰῶνα, γιά μᾶς τούς Ἑλλήνες, τήν **ἀποστασία** ἀπό τόν ἀληθινό Θεό ἀκολουθεῖ **παιδαγωγική τιμωρία, συνήθως μέ τή μορφή ἐθνικοῦ πειρασμοῦ ἢ συμφορᾶς**. Ἔτσι, μετά τό ξεκίνημα τοῦ οἰκουμενισμοῦ τό 1920 ἦρθε ἡ Μικρασιατική Καταστροφή τοῦ 1922. Μέ τό πού ξεκίνησε ὁ Ἀθηναγόρας τά οἰκουμενιστικά του ἀνοίγματα, ἦρθε ἡ καταστροφή τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Πόλης τόν τραγικό Σεπτέμβρη τοῦ 1955 (ἀπό τριακόσιες χιλιάδες Ἑλλήνες ἔμειναν σήμερα τρεῖς χιλιάδες παπποῦδες) κ.ο.κ.

Καί ὅσο δέν «πιάνουμε» τό μήνυμα, αὐτό θά ἐπαναλαμβάνεται. Εἶναι ἀπλό: Ἡ ἀποστασία φέρνει ἐγκατάλειψη ἀπό τόν Θεό καί αὐτή φέρνει **συμφορές** σέ ὅλα τά ἐπίπεδα. Ἄς εὐχηθοῦμε νά «πιᾶσουμε» τό μήνυμα. Καί νά διορθωθοῦμε διά τῆς μετανοίας.

2) Ὁ πειρασμός τῆς μετάλλας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σέ πανθρησκειακή σαλάτα ἐντάσσεται, νομίζουμε, στό ἴδιο πλαίσιο, ὅπως καί ἡ δημιουργία τοῦ **Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν** μέσα στή Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης.

3) Ὅσο γιά τήν προϊοῦσα ἰσλαμοποίηση τῆς Ἑλλάδος, τί νά ποῦμε; Ἄς ὄψονται αὐτοί πού μέσα καί ἔξω ἀπό τήν Ἑλλάδα ἐργάζονται ἀσταμάτητα γιά τήν μετάλλαξή της σέ πολυφυλετική, πολυθρησκευτική καί πολυπολιτισμική Βαβέλ. Ἄς ὄψονται καί κάποιοι ἐκκλησιαστικοί ταγοί, πού μπερδεύουν τόν κοσμάκη, μή μπορώντας νά καταλάβουν ὅτι, ἐάν ἡ «χριστιανική ἀγάπη» ὀδηγεῖ σέ καταστροφή τοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ τόπου καί τῆς ἴδιας σου τῆς ὑπαρξης ὡς λαοῦ, τότε δέν εἶναι ἐφαρμοσμένη ἀγάπη ἀλλά ἀσυγχώρητη ἀφέλεια, πού ἀγγίζει τά ὅρια τῆς βλακειάς, τήν ὁποία κάποιοι μέσα καί ἔξω ἀπό τήν Ἑλλάδα ἐκμεταλλεύονται, γιά νά ἐξυπηρετήσουν τούς δικούς τους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς καί τά συμφέροντα. Αὐτή εἶναι ἡ πικρή ἀλήθεια.

Μέσα σ' αὐτό τό ζοφερό τοπίο, ὅμως, διαφαίνεται φῶς καί ἐλπίδα. Τό βασικό εἶναι ὅτι **τό τιμόνι τῆς Ἑλλάδος τό κρατᾶ ἡ ἴδια ἡ Παναγία**. Θά περάσουμε καί ἄλλα, ὅμως ἡ Ἑλλάδα δέν θά χαθεῖ, ἀλλά θά λάμπει μαζί μέ τήν Ὁρθοδοξία.

Δέν ξέρουμε πῶς ἐργάζεται ὁ Θεός. Βλέπουμε καί στήν Εὐρώπη, ἀλλά κυρίως στίς Η.Π.Α. τήν ἀρχή μᾶς ἀλλαγῆς τοῦ σκηνικοῦ. Ὁ νέος Ἀμερικανός Πρόεδρος Τράμπ –ἐάν δέν τόν δολοφονήσουν, ὅπως

τόν Κέννεντυ, οί διεθνείς τραπεζίτες – φαίνεται ότι πάει κόντρα στην παγκοσμιοποίηση και τή διάλυση, πού αυτή συνεπάγεται.

Τά πράγματα όμως δέν εἶναι εύκολα. Ἐμεῖς καλούμαστε νά εἴμαστε συνεχῶς σέ ἐγρήγορη πνευματική καί νά εἴμαστε ἀνοιχτοί, ὥστε νά δίνουμε στόν Χριστό

τήν εὐκαιρία νά μᾶς χρησιμοποιήσει στό σχέδιό του.

Ἀμίν. Καλή Χρονιά, μέ μετάνοια καί ἐπίγνωση τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μας, πού σαρκώθηκε ἀπό τήν ἄπειρη ἀγάπη Του γιά μᾶς.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ: Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΜΕΓΑΛΗ, ΟΥΤΕ ΑΓΙΑ, ΟΥΤΕ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗ*

Σημ. «Π»: *Όλοι οί ὀρθόδοξοι πρέπει νά εἴμαστε εὐγνώμονες ἀπέναντι στήν Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας, διότι μέ αὐτή τήν ἀπόφασή της, πού ἀπορρίπτει τή «Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου, «λίαν πῦφρανε τούς Ὀρθόδοξους καί κατήσχυνε τούς κακοδόξους». Ἄς εὐχηθοῦμε τό παράδειγμά της νά ἀκολουθήσουν καί ἄλλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.*

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξέδωσε τήν τελική της ἀπόφαση γιά τή Σύνοδο τῆς Κρήτης καί γιά τό κείμενο μέ τίτλο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τόν λοιπό Χριστιανικό κόσμο». Μέ ὁμόφωνη ἀπόφασή της, καί μέ ὄλους τούς ἱεράρχες της παρόντες κατά τή συνάντηση τῆς Συνόδου, πού ἔλαβε χώρα στίς 15 Νοεμβρίου 2016, ἡ Ἱερά Σύνοδος:

1. Ὑπενθύμισε ὅτι τήν 1 Ἰουνίου εἶχε ζητήσει ἀναβολή τῆς Συνόδου καί ὅτι τό ἴδιο ἔπραξαν στή συνέχεια καί τρεῖς ἄλλες τοπικές Αὐτοκέφαλες Ὀρθόδοξες

Ἐκκλησίες (τά Πατριαρχεῖα Ἀντιόχειας, Γεωργίας καί Ρωσσίας).

2. Παρατήρησε ὅτι εἶχαν προσκληθεῖ νά παρακολουθήσουν τή Σύνοδο ἀντιπρόσωποι τῶν ΜΜΕ καί διάφορες ἑτερόδοξες θρησκευτικές ὁμάδες, ἀλλά δέν εἶχαν προσκληθεῖ οὔτε κἂν ὡς παρατηρητές ἀντιπρόσωποι τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, ἡ ὁποία εἶναι ἀναγνωρισμένη ὡς Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία ἀπό τό Βουλγαρικό Πατριαρχεῖο.

3. Παρατήρησε ἐπίσης ὅτι τό κείμενο μέ τίτλο «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τόν λοιπό Χριστιανικό κόσμο» ἀρνήθηκαν νά τό ὑπογράψουν μιά μεγάλη μερίδα ἱεραρχῶν πού παρακολουθοῦσαν τή Σύνοδο, μερικοί ἀπό τούς ὁποίους εἶναι καί ἐξέχοντες Ὀρθόδοξοι θεολόγοι.

Ἀκολουθῶς ἡ ἀπόφαση τῆς Ἱεραῆς Συνόδου ἀναφέρθηκε μέ περισσότερη λεπτομέρεια σέ διάφορα προβληματικά σημεῖα τοῦ συνοδικοῦ κειμένου. Πιο συγκεκριμένα:

- Ὅσον ἀφορᾷ τήν **παράγραφο 4**

* Ἀπό τό orthodoxethos.com. Τήν παροῦσα μετάφραση στήν ἑλληνική ἐξεπόνησαν δύο συνεργάτες τῆς ἱστοσελίδας, ἀπό τήν ὁποία καί πήραμε τό κείμενο.

του κειμένου, η Ίερά Σύνοδος ἐξηγεῖ ὅτι ἡ προσευχή τῆς Ἐκκλησίας γιά «ἐνότητα ὄλων» δέν σημαίνει τήν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητας μέ ἄλλους Χριστιανούς, λές καί ἡ ἐνότητα εἶναι κάτι πού ἔχει χαθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία, ἀλλά αὐτό πού ἐννοεῖ εἶναι τήν **ἐπιστροφή στους κόλπους τῆς αὐτῶν πού ἔχουν ἐκπέσει**, μέσα ἀπό τό Βάπτισμα, τό Χρίσμα καί τήν Θεία Εὐχαριστία. Ἐπιπλέον, ἡ Ίερά Σύνοδος δηλώνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νά ἀποδεχθεῖ τίς διάφορες θεωρίες περὶ αὐτῆς τῆς ἐνότητας πού ἐπικρατοῦν στους ἑτεροδόξους, ὅπως γιά παράδειγμα τήν θεωρία τῆς «ἀόρατης ἐκκλησίας», «τήν θεωρία τῶν κλάδων» καί τήν θεωρία τῆς «ἰσότητας τῶν δογμάτων», καθώς ἐπίσης καί τήν νεοσύστατη θεωρία τῆς «βαπτισματικῆς θεολογίας» σύμφωνα μέ τήν ὁποία ὑπάρχει μιὰ ἀρχέγονη ἐνότητα σέ «ἓνα κοινό βάπτισμα». Ἡ Ίερά Σύνοδος δῆλωσε ὅτι ὅλες αὐτές οἱ θεωρίες συνδέονται μέ τήν διδαχή περὶ «κτιστῆς χάρις» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία ἔχει καταδικαστεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία. Καί, κλείνοντας, ἡ Ίερά Σύνοδος δηλώνει ἐπίσης ὅτι ἀπορρίπτει τήν διδαχή πού ὑπῆρχε στό Ψήφισμα γιά τόν Οἰκουμενισμό τῆς Δεύτερης Βατικάνειας Συνόδου, καθώς ἀποτελεῖ ἔκφραση τῆς ἴδιας λανθασμένης ἐκκλησιαστικῆς ἀντίληψης πού ἀναφέρθηκε παραπάνω.

• Ὅσον ἀφορᾷ τήν **παράγραφο 5** τοῦ κειμένου, καί συγκεκριμένα τή δῆλωσι ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία συμμετέχει σέ οἰκουμενιστικές πρωτοβουλίες «μέ στόχο τήν ἀναζήτηση» τῆς χαμένης «ἐνότητας ὄλων τῶν Χριστιανῶν», ἡ Ίερά Σύνοδος τήν θεωρεῖ **ἀπαράδεκτη** καί ἀνεπίτρεπτη, δεδομένου ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀπολέσει ποτέ τήν ἐνότητά της. Ἀντιθέτως, αὐτό πού συνέβη εἶναι ὅτι οἱ **αἰρέσεις**, πού ἐμφανίστηκαν, καί **τά σχί-**

σματα, πού ἔγιναν, **ἐξέπεσαν ἀπό τήν Ἐκκλησία**, χωρίς ὅμως αὐτό νά σημαίνει ὅτι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ μπορεῖ ποτέ νά ἀπολέσει τήν ἀρχέτυπη ὄντολογική του ἀκεραιότητα –μιὰ ἀδιάλυτη ἐνότητα, ἡ ὁποία ὑποδηλώνει τό ἄρρηκτο τῆς ὄντολογικῆς ὑπόστασης τοῦ Χριστοῦ.

• Ὅσον ἀφορᾷ τήν πολυσυζητημένη **παράγραφο 6**, ἡ Ίερά Σύνοδος θεωρεῖ ὅτι ἡ φράση «ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποδέχεται τήν ἱστορικήν ὀνομασίαν τῶν μί εὐρισκομένων ἐν κοινωνία μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν» στήν οὐσία ἀντίκειται στήν παράγραφο 1 τοῦ ἴδιου κειμένου, ἡ ὁποία δηλώνει ὅτι ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία Ἐκκλησία. Τά δόγματα καί οἱ κανόνες τῆς Ἐκκλησίας **καθιστοῦν ἀδύνατη τήν ἀποδοχή τῆς ὑπαρξης πολλῶν ἐκκλησιῶν**. Κατά τόν ἴδιο τρόπο, αὐτή ἡ φράση φαίνεται νά ἀντίκειται στήν παράγραφο 2 τοῦ κειμένου, ἡ ὁποία δηλώνει ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεμελιοῖ τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ γεγονότος τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἐπὶ τῆς κοινωνίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι καί τοῖς μυστηρίοις. Ἡ ἐνότης αὕτη ἐκφράζεται διά τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς καί τῆς πατερικῆς παραδόσεως καί βιοῦται μέχρι σήμερον ἐν αὐτῇ». Ἡ Ίερά Σύνοδος δέν θεωρεῖ ὅτι μέ τήν προσθήκη τῆς ἀποδοχῆς τῆς «ἱστορικῆς ὀνομασίας» καί τήν ἐξήγηση ὅτι οἱ ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες καί Ὁμολογίες δέν βρίσκονται σέ κοινωνία μέ τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία διασώζεται τό κείμενο ἀπό τόν κίνδυνο τῆς πλάνης. Ἀντιθέτως, ἡ ἀποδοχή τῆς ἱστορικῆς ὀνομασίας συνεπάγεται κατ' ἀνάγκη καί τήν ἀποδοχή τῆς πραγματικότητας πού ἐκφράζεται ἀπό τήν ὀνομασία αὐτή. Ἄν αὐτοί πού ὑπέγραψαν τό κείμενο καταλάβαιναν ὅτι ἡ ἀναφορά στήν ἀποδοχή τῆς «ἱστορικῆς

ὀνομασίας» δέν ἔγινε μέ σκοπό νά συνδεθεῖ μέ τήν ἱστορική πραγματικότητα, δηλ. δέν σκόπευε νά ἀναφερθεῖ σέ ἐκκλησίες, τό κείμενο θά ἔπρεπε νά τό εἶχε ἀναφέρει. Διαφορετικά, ἡ ἀποδοχή τῆς «ἱστορικῆς ὀνομασίας» ὑπονοεῖ τήν ἀναγνώριση τῆς ὑπαρξης ἄλλων Ἐκκλησιῶν ἐκτός ἀπό τή Μία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, πράγμα τό ὁποῖο βρίσκεται σέ ἐμφανῆ ἀντίφαση μέ τήν παράγραφο 1 καί μέ τίς λέξεις μέ τίς ὁποῖες ξεκινᾷ ἡ παράγραφος 6 (οἱ ὁποῖες δηλώνουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία καί Ὁρθόδοξη).

- Ὅσον ἀφορᾷ τήν **παράγραφο 12**, ἡ Ἱερά Σύνοδος θεωρεῖ ὅτι ἡ δῆλωση ὅτι «κατά τήν διεξαγωγή τῶν θεολογικῶν διαλόγων κοινός πάντων σκοπός εἶναι ἡ τελική ἀποκατάσταση τῆς ἐν τῇ ὀρθῇ πίστει καί τῇ ἀγάπῃ ἐνότητος» εἶναι πολύ ἀπλοϊκή καί δέν ἀντιπροσωπεύει τόν πολυδιάστατο χαρακτήρα τῆς διαδικασίας. Ἡ ἐνότητα ὑπονοεῖ τήν ἐνότητα στήν πίστη, στόν τρόπο σκέψης καί στήν πράξη σέ σχέση μέ τούς δογματικούς ὀρισμούς [ὄρους] καί τούς κανόνες πού ἔχουν ἐγκριθεῖ ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους, καθώς καί σέ σχέση μέ τή λειτουργική παράδοση καί τή μυστηριακή ζωή ἐν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Ὁ δρόμος γιά τήν ἐπίτευξη τῆς ἐνότητος περνάει ἀπό τή μετάνοια καί τήν ὁμολογία τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως καί τοῦ Ὁρθοδόξου βαπτίσματος.

- Ὅσον ἀφορᾷ τήν παράγραφο 12 (σημ. μεταφραστική: τό 12 εἶναι λάθος -ἐδῶ γίνεται ἀναφορά στήν **παράγραφο 20**), ἡ Ἱερά Σύνοδος προτείνει ὅτι στήν πρόταση «Αἱ προοπτικά τῶν θεολογικῶν διαλόγων...προσδιορίζονται πάντοτε ἐπί τῇ βάσει...τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμεμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως», ἡ φράση «τῆς ἤδη διαμεμορφωμένης ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως» θά πρέπει νά ἀντικατασταθεῖ μέ τή

φράση «τῆς παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

- Ὅσον ἀφορᾷ τή **συνολική ἐντύπωση** πού δημιουργεῖται ἀπό τό κείμενο γιά τίς «Σχέσεις», ἡ Ἱερά Σύνοδος θεωρεῖ ὅτι ὑπάρχουν πολλές ἀσαφεῖς ἐκφράσεις καί ὅροι καί πολλές ἀσυνέπειες ὡς πρὸς τήν ἐκκλησιολογία. Ἐπί πλέον, ἡ Ἱερά Σύνοδος θεωρεῖ ὅτι τό κείμενο δέν διατυπώνει σαφῶς τόν κύριο σκοπό καί τίς ἰδρυτικές ἀρχές τῶν διαφόρων διαλόγων καί τῆς συμμετοχῆς στήν οἰκουμενιστική [«οἰκουμενική»] κίνηση, ὁ ὁποῖος **σκοπός εἶναι ἡ ἐπιστροφή τῶν ἑτεροδόξων στούς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**. Ἀντιθέτως, τό κείμενο, καί εἰδικά ἡ παράγραφος 16, νομιμοποιεῖ τό «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν», στό ὁποῖο, εὐτυχῶς, δηλώνει ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἡ Βουλγαρική Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποφάσισε πρὸ πολλοῦ νά διακόψει τή συμμετοχή της.

- Ἐπίσης, ἡ Ἱερά Σύνοδος διαφωνεῖ μέ τόν περιεκτικό καί πολύ σχολαστικό τρόπο μέ τόν ὁποῖο ρυθμίζεται τό θέμα τοῦ πῶς θά πρέπει νά διεξάγονται οἱ διάφοροι διάλογοι, μιά σχολαστική προσέγγιση πού διατρέχει ὅλο τό κείμενο (τίς παραγράφους 9, 10, 11, 12, 13, 14 καί 15),

- Τελικά, ὅσον ἀφορᾷ τήν **παράγραφο 22**, ἡ ὁποία δηλώνει ὅτι «ἡ διατήρησις τῆς γνησίας Ὁρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διά τοῦ συνοδικοῦ συστήματος», ἡ Ἱερά Σύνοδος δηλώνει, ἀντιθέτως, ὅτι τό τελικό κριτήριο γιά τήν ἀποδοχή τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συνόδων εἶναι ἡ ἐπάγρυπνη δογματική συνείδηση ὅλου τοῦ Ὁρθοδόξου πληρώματος (τῆς πληρότητας τοῦ Σώματος). Δηλώνει ὅτι ἡ Οἰκουμενική Σύνοδος δέν χορηγεῖ μέ αὐτόνομο ἢ μηχανικό [μηχανιστικό] τρόπο τήν ὀρθή ἐκδοχή τῆς πίστεως πού διακηρύσσεται ἀπό τούς Ὁρθοδόξους χριστιανούς.

Συμπερασματικά, ἡ Ἱερά Σύνοδος συνοψίζει τὴν ἀπόφασί της ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης δὲν εἶναι οὔτε Μεγάλη, οὔτε Ἁγία, οὔτε Πανορθόδοξη μὲ τούς ἀκόλουθους λόγους καὶ ἐξηγήσεις:

1. Ἐξαιτίας τῆς μὴ συμμετοχῆς κάποιων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐξαιτίας κάποιων ὀργανωτικῶν ἀντιπερισπασμῶν καὶ θεολογικῶν σφαλμάτων. Παρόλα αὐτά, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐκτιμᾷ τίς προσπάθειες πού ἔχουν γίνει ἀπό τούς διοργανωτές καὶ τούς συμμετέχοντες γιὰ νά πραγματοποιηθεῖ ἡ Σύνοδος.

2. Κατόπιν προσεκτικῆς μελέτης τῶν κεμένων, πού υἰοθετήθηκαν ἀπό τὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἔχει καταλήξει στό συμπέρασμα ὅτι περιέχουν ἀποκλίσεις ἀπό τὴν Ὁρθόδοξη παράδοση, ἀπό τὴ δογματικὴ καὶ κανονικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπό τὸ πνεῦμα καὶ τὸ γράμμα τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ τῶν Τοπικῶν Συνόδων.

3. Ἡ Ἱερά Σύνοδος θεωρεῖ ὅτι **τά κείμενα πού υἰοθετήθηκαν ἀπό τὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης θά πρέπει νά ὑποβληθοῦν σέ περαιτέρω θεολογικὴ ἐξέταση καὶ συζήτηση, μὲ σκοπὸ τὴν τροποποίηση, τὴν ἐπιμέλεια, τὴν διόρθωση καὶ / ἢ τὴν ἀντικατάστασή τους μὲ ἄλλα,**

καινούργια ἔγγραφα πού βρίσκονται ἐντὸς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Βουλγαρικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο καὶ ζωτανὸ μέλος τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ὡς μέρος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἡ Βουλγαρικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία **θά συνεχίσει νά βρίσκεται σέ ἀδελφικὴ, εὐχαριστηριακὴ, πνευματικὴ, δογματικὴ καὶ κανονικὴ κοινωνία μὲ ὅλες τίς ἄλλες Τοπικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες**, καὶ αὐτὲς πού συμμετείχαν στὴ Σύνοδο τῆς Κρήτης καὶ αὐτὲς πού δὲν συμμετείχαν. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ κοσμικὴ ὀργάνωση ἀλλὰ θεανθρώπινο ὀργανισμό. Στὴν Πορεία καὶ τὴ Ζωὴ της, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐπηρεάζεται καὶ δὲν θά πρέπει νά ἐπηρεάζεται ἀπὸ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ συμφέροντα καὶ τίς σχετικὲς διχόνοιές τους. Ἡ Κεφαλὴ της εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι «ἡ Ὁδός, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή».

Τελικὰ, οἱ ἀρχές τῆς αὐτοκεφαλίας καὶ τῆς καθολικότητας στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἀντιφατικές, ἀλλὰ τὸναντίον ἀλληλοσυμπληρώνονται, μὲ τὴ μία νά ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὄντας σέ πλήρη ἐνότητα.

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΕΝ ΚΡΗΤΗ ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΞΕΝΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Κείμενο Ἱεροῦ Κοινοβίου Ὁσίου Νικοδήμου Πενταλόφου Κιλκίς
περὶ τῆς ἐν Κρήτη συνόδου

Ἐρωτώμενοι ἀπὸ ἀδελφούς μας ἐν τῷ κόσμῳ περὶ τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», θά θέλαμε νά καταθέσουμε τὰ ἐξῆς:

Ἐμεῖς οἱ Μοναχοί, ἀδελφοί μου, ζοῦμε

καθημερινὰ τὴ λειτουργικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας στό ἀναλόγιο καὶ ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Τραπέζης. Ἀπὸ τὴν ἀναστροφή μας μὲ τὰ ἱερά κείμενα (Παρακλητικὴ, Μηναιὸν κλπ), διδασκόμεθα ἐμπειρικὰ

τή δογματική αλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. **Μέ πόνου ἀντικρούζουμε τά κείμενα τῆς ἐν Κρήτῃ συνόδου ὡς ξένα πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας.** Ἡ «Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος» δὲν εἶναι «Συν-οδός», δὲν ἐπορευθῆν τὴν ὁδὸν τῶν Ἁγίων Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ δὲν ἐπεκύρωσε τίς προηγουμένες Συνόδους. Δὲν εἶναι «ἐπόμενη τοῖς Ἁγίοις Πατράσι». Ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης ἔφερε μιά ἀνατροπὴ στὴν ἱστορία τῆς λειτουργίας τῶν Συνόδων.

Μιά ἀληθινὴ Σύνοδος εἶναι συνέχεια τῶν πρὸ αὐτῆς Συνόδων καὶ ἐπικυρώνει τίς ἀποφάσεις τους, ὅπως συμβαίνει μέχρι σήμερον μὲ τίς τοπικὲς συνόδους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἐν Κρήτῃ σύνοδος δὲν ἐπεκύρωσε τίς πρὸ αὐτῆς Συνόδους, δὲν κατεδίκασε τίς αἱρέσεις πού αὐτὲς κατεδίκασαν, ἀλλὰ ἐνεργώντας ἀντίθετα καὶ ἀντιπατερικά, ἀγνοώντας τίς ἀποφάσεις τῶν πρὸ αὐτῆς Συνόδων,

ἀνύψωσε τίς αἱρέσεις καὶ τίς ἀναγνώρισε ὡς Ἐκκλησία.

Αὐτὸ τραυμάτισε τὴ μοναχικὴ μας συνείδησιν. Αἰσθανόμεθα τίς ἀποφάσεις τῆς συνόδου αὐτῆς ὡς ξένο σῶμα πού προσπαθεῖ μὲ βία νὰ εἰσχωρήσει μέσα στοῦ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Θεωροῦμε ὅτι ἡ σύνοδος αὐτὴ ἐμφορεῖται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς συγχρόνου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (πού ἤδη μετρᾷ πάνω ἀπὸ 100 χρόνια ζωῆς) καὶ ὅτι ἀπέστη ἀπὸ τὸν ὀρθὸ δρόμον πού μᾶς ὑπέδειξαν οἱ Πατέρες μας.

Ἐμεῖς οἱ Μοναχοὶ ἐμμένουμε «ἐν οἷς ἐδιδάχθημεν καὶ ἐπιστώθημεν», ἀναμένοντες καὶ προσκαρτεροῦντες ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς ὅλης ὑποθέσεως.

Μετ' εὐχῶν

Ὁ Καθηγούμενος

Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος
καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί

ΑΛΛΑ ΑΠΟΦΑΣΙΣΑΜΕ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑ

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ ἔκανε τὴν ἑξῆς δήλωσιν:

«Τὸ Ἀνακοινωθέν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 2ας Συνεδρίας θεωρῶ ὅτι **δὲν ἀποδίδει ἐπακριβῶς τὴν ἀπόφασιν τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας**, ὅσον ἀφορᾷ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο στοῦ ὁποῖο λέγει ὅτι ἐνέκρινε ἡ Ἱεραρχία τίς προτάσεις πού περιέχονται στὴν εἰσηγήσιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου.

Δὲν ἐτέθη τέτοιο θέμα σὲ ψηφοφορία, οὔτε προφορικῇ, οὔτε μυστικῇ, οὔτε

δι' ἄλλου τρόπου (δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ἢ διὰ βοῆς).

Ἀκούσθηκαν ἀπόψεις καὶ κρίσεις ἐπὶ τῆς εἰσηγήσεως ἀπὸ ἀρκετοῦς ἱεράρχες, καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτό, ὁ Μακαριώτατος εὐχαρίστησε καὶ συνεχάρη τὸν εἰσηγητὴ, δήλωσε ὅτι **δὲν παίρνουμε καμμία ἀπόφασιν, ἀλλὰ ἀναθέτουμε τὸ θέμα στὴ Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο**, ἡ ὁποία θὰ ἐκτιμᾷσει ὅλον τὸ ὑλικό, τίς παρεμβάσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, τὰ πρακτικὰ καὶ κάποια ὑπομνήματα, τὰ ὁποῖα ἐζητήθησαν ἀπὸ

συνοδικούς συνέδρους, καί ἔπειτα ἀπό τήν ὄλη αὐτή ἐπεξεργασία θά συνταχθεῖ ὑπό τῆς Δ.Ι.Σ. **ἐγκύκλιος**, ἡ ὁποία θά ἀπευθύνεται στό χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπομένως δέν ὑφίσταται πρόκριμα ὑπό τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας γιά τό ὄλον θέμα τό ὁποῖο συνεζητήθη κατά τās δύο αὐτάς ἡμέρας, γι' αὐτό καί κάθε κρίσις καί τοποθέτησις θεωρεῖται βεβιασμένη καί ἀνακριβής.

Αὐτά γράφονται διά τόν καθησυχασμό τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, συνιστώντας τήν ἀναμονή τῆς τελικῆς ἀποφάσεως, ἡ ὁποία θά διατυπωθεῖ διά τῆς Δ.Ι.Σ., ἡ ὁποία εἶναι τό ἐκτελεστικό ὄργανο τῆς Ἱεραρχίας».

Παραθέτουμε κατωτέρω τό **Ἀνακοινωθέν** τῆς δευτέρας συνεδρίας τῆς Ἱεραρχίας (24.11.2016), τό ὁποῖο διαφεύδει ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ:

«... Ἐν κατακλείδι, μετά ἀπό Εἰσήγησις τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, ἡ ὁποία ἔγινε ὁμόφωνα ἀποδεκτή, τονίζεται ἡ, μετά τήν ἐνδελεχῆ [ἐνν. ἐντελεχῆ] καί λεπτομερῆ ἐνημέρωση τοῦ Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐπιβεβαίωση τῆς ἐνότητος Της, καί **ἀποφασίσθηκε ἡ ἔγκριση τῶν προτάσεων τῆς Εἰσηγήσεως**, καθὼς καί ἡ μελέτη καί ὄλων τῶν κεμένων πού ὑπεβλήθησαν, ἀπό τήν Δ.Ι.Σ., ὥστε νά συνταχθεῖ ἀνακοινωθέν πρὸς ἐνημέρωση τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ...»

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος γιά τούς διαλόγους

Μέ ἀφορμή τά 20 χρόνια ἀπό τήν κοίμησίν του (1η Μαΐου 1996)

Ἡ Ἁγία Γραφή καί τό ποιμαντικό μας καθῆκον ἐπιβάλλουν τόν **ποιμαντικό διάλογο**.

Ὁ διάλογος αὐτός δέν πρέπει νά ἀποβλέπει στόν συγκρητισμό καί στήν ἐναρμόνιση τῆς πίστεώς μας μέ τίς ἐξωχριστιανικές τάσεις καί κοσμοθεωρίες, μέ τήν ἐκτός Χριστοῦ «συνταγή σωτηρίας». Ὁ διάλογος κινεῖται βέβαια στόν πολιτιστικό-φιλοσοφικό χῶρο τῶν ἀνθρώπων στούς ὁποίους ἀπευθυνόμαστε. Ὅμως δέν γίνεται μέ τίς δικές μας δυνατότητες καί μ' ἀνθρώπινα ἐπιχειρήματα, ἀλλά μέ τή δύναμη τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ καί **ἀποβλέπει στή μετάδοση τοῦ μηνύματος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας**.

Πρὶν μποῦμε σ' ἓνα τέτοιον ποιμαντικό-ἀπολογητικό διάλογο εἶναι ἀνάγκη νά λάβουμε σοβαρά ὑπόψη μας πὼς **καλούμεθα σέ μία πραγματική «πάλη»** καί πὼς αὐτή ἡ πάλη ἀφορᾷ «τόν κοσμοκράτορα τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, τά πνεύματα τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις», πού χρησιμοποιοῦν συχνά τεχνάσματα ἀπάτης. Δέν πρέπει νά ἀγνοοῦμε τό δαιμονικό στοιχεῖο, πού ἐκφράζεται μ' αὐτό τό πνεῦμα τῆς ἀπάτης, συνηθισμένο σέ πολλές νέες αἱρέσεις καί παραθρησκευτικές ομάδες. Μέ τήν «πανοπλία τοῦ Θεοῦ» πρέπει νά ἀρχίσουμε αὐτόν τόν ἀγῶνα μέ ἓνα καί μοναδικό σκοπό. Νά καλέσουμε τούς ἀνθρώπους νά συμφιλιωθοῦν μέ τόν Θεό· ὄχι νά ἀναζητήσουμε «κοινά σημεῖα», θεμελιωμένα στήν αὐτόνομη προσπάθεια τοῦ ἀνθρώπου γιά «θεογνωσία» ἢ γιά «αὐτοπραγμάτωση».

* Ἀπό τό βιβλίο: π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Δρ Θ.-Δρ Φ., *Ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων. Προβληματική καί Στρατηγική*, Ἀθήνα 1996, σ. 191.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΣ ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ ΤΗΣ 23^{ΗΣ}-24^{ΗΣ} ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016*

του Παν. Αρχμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου, Προηγούμενου Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου

Στίς 23 καί 24 Νοεμβρίου 2016 συνεδρίασε ἐκτάκτως ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ ἀποκλειστικό θέμα τήν ἀποτίμηση τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης. Τήν συνεδρία αὐτή τῆς Ἱεραρχίας ἀνέμενε μέ μεγάλο ἐνδιαφέρον καί ἀγωνία ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ, πού εἶχε ἐναποθέσει σέ αὐτή τίς ἔσχατες ἐλπίδες του γιά ἕναν ἐπιπροσδιορισμό τῶν θέσεων τῆς Ἱεραρχίας, πού θά ὀδηγοῦσε στόν ἐντοπισμό τῶν ἐσφαλμένων ἐπιλογῶν καί ἀποφάσεων τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης.

Δυστυχῶς, ὅμως, οἱ προσδοκίες αὐτές διαψεύστηκαν, γεγονός πού μᾶς προκάλεσε βαθύτατο πόνο καί μεγάλη ἀπογοήτευση. Αἰσθανόμαστε τήν ἱερατική καί μοναχική μας συνείδηση νά ἀντιδρᾷ ἔντονα καί νά ἀνθίσταται, ἀδυνατώντας νά κατανοήσει καί νά ἀποδεχθεῖ τίς ἀποφάσεις πού ἐλήφθησαν. Αἰσθανόμαστε ἐπιτακτικά τήν εὐαγγελική ἐντολή νά μᾶς ὀδηγεῖ, ὥστε νά ὁμολογήσουμε ὑπέρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αἰσθανόμαστε νά μᾶς ἐπιτάσσει νά μὴν σιωπήσουμε, ἀλλά νά καταθέσουμε, ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας, τήν καλογερεκή δογματική μας συνείδηση μέ εὐθύτητα καί εἰλικρίνεια, χωρίς κατακριτική διάθεση, ἀλλά μέ ἔμπρονη ἀγάπη πρὸς τήν Ἁγία μας Ἐκκλησία καί τήν ἀλήθεια τῆς ὀρθοδόξου πίστεώς μας. [...]

[Ἡ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας] εἶναι μία ἀπόφαση διπλωματική καί ἐξισορροπιστική, χωρίς εὐθύτητα καί χω-

ρίς καθαρές θέσεις, πού μόνο σκοπὸ ἔχει νά κατευθύνει τίς ἀντιδράσεις καί νά διατηρήσει τίς ἰσορροπίες μεταξύ τῶν ἀντιδρώντων, Ἐπισκόπων, κληρικῶν, μοναχῶν καί λαϊκῶν πιστῶν καί τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, παραπέμποντας οὐσιαστικά τὸ ζήτημα στίς «Καλένδες».

Ἡ ἀπόφαση αὐτή **προκαλεῖ σύγχυση καί παραπλανᾷ τὸ ποιῆνιο**, κι αὐτὸ γιατί ἀπὸ τήν μία πλευρὰ δίνει τήν δυνατότητα στοὺς ὑπερασπιστῆς τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης νά ἐπικαλοῦνται τὸ γεγονός ὅτι δέν καταδικάστηκαν τὰ Κείμενα τῆς Κρήτης. Ἀπὸ τήν ἄλλη πλευρὰ, ὅσοι δικαίως ἀντιδρῶν στίς ἀποφάσεις τῆς Κρήτης, ἐπικαλοῦνται τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἱεραρχία μπορεῖ μὲν νά μὴν κατεδίκασε τήν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης, ἀλλὰ δέν τήν ἐπικύρωσε καί δέν ἐνέκρινε τὰ Κείμενά της. [...]

Στὴν οὐσία παρέχεται ἄφεση ἁμαρτιῶν στὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης καί γίνεται, ἔστω καί ἔμμεσα, ἀνεκτὴ ὅλη ἡ παθογένεια πού τὴν συνόδευσε.

- **Παρέχεται ἄφεση ἁμαρτιῶν**, ἀλλὰ καί ἔμμεση νομιμοποίηση, στίς πρωτοφανεῖς μεθόδους ἀδιαφάνειας, συγκεντρωτισμοῦ καί ἐπιβολῆς προειλημμένων ἀποφάσεων, πού κυριάρχησαν καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς προπαρασκευῆς τῆς «Συνόδου».

- **Παρέχεται ἄφεση ἁμαρτιῶν** καί νομιμοποιεῖται ὁ ἀποκλεισμός τοῦ πι-

* Παραθέτουμε, ἐλλείπει χώρου, ἀποσπάσματα κατ' ἐπιλογὴν.

στοῦ λαοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος δέν γνώριζε ἀπολύτως τίποτε οὔτε γιά τό περιεχόμενο οὔτε γιά τήν θεματολογία αὐτῆς τῆς Συνόδου· οὐδέποτε πληροφορήθηκε κάτι σχετικό μέ τήν Σύνοδο αὐτή, οὐδέποτε συμμετεῖχε στήν διαδικασία προπαρασκευῆς της καί οὐδέποτε ἐνέκρινε τά πρὸς συζήτηση θέματά της.

- **Παρέχεται ἄφεση ἁμαρτιῶν** καί νομιμοποιεῖται ὁ παραγκωνισμός καί ἡ φήμιση τῶν Ἐπισκόπων καί ἡ ἐπιλεκτική συμμετοχή μιᾶς ὀλιγαρχίας ἐκλεκτῶν, χωρίς ἀκόμη καί αὐτοί νά ἔχουν δικαίωμα ψήφου. Πρόκειται πραγματικά γιά μιά πρωτοφανῆ μεθόδευση, πού ἀποτελεῖ μοναδικό παγκόσμιο φαινόμενο στά ἐκκλησιαστικά χρονικά.

- **Παρέχεται ἄφεση ἁμαρτιῶν** καί νομιμοποιεῖται ἡ ἐκκλησιαστικοποίηση τῶν αἱρέσεων, ἡ συμμετοχή μας στό Π. Σ.Ε., στό συνονθύλευμα αὐτό αἱρέσεων καί κακοδοξιῶν, ἡ μέχρι τώρα πορεία καί συμμετοχή στους θεολογικούς διαλόγους καί τά ἀπαράδεκτα κείμενα πού παρήχθησαν σέ αὐτούς.

- **Παρέχεται ἄφεση ἁμαρτιῶν** καί νομιμοποιεῖται ἡ βαπτισματική θεολογία, ἡ ἀποδοχή τῶν μυστηρίων τῶν παπικῶν, οἱ μικτοί γάμοι καί τόσες ἄλλες παρεκτροπές ἀπό τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία.

Ὅμως, μέ βάση τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία, ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ στό σύνολό του –καί ὄχι μόνον ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων– πού μαζί μέ τούς

Ἐπισκόπους, τούς κληρικούς καί τούς μοναχούς συγκροτοῦν τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι αὐτός πού ἔχει ὄχι μόνον τό δικαίωμα, ἀλλά καί τήν ὑποχρέωση νά κρίνει καί νά ἐπικυρώνει τίς ἀποφάσεις ὅλων τῶν Συνόδων, ἀκόμη καί τῶν Οἰκουμενικῶν.

Ὅπως τονίζει χαρακτηριστικά ὁ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ:

«Τό ὅλο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τό δικαίωμα νά ἐπαληθεύη ἢ, γιά νά εἶμαστε περισσότεροι ἀκριβεῖς, τό δικαίωμα, καί **ὄχι μόνο τό δικαίωμα, ἀλλά τό καθῆκον τῆς «ἐπιβεβαιώσεως»**. Μ' αὐτήν τήν ἔννοια οἱ Πατριάρχες τῆς Ἀνατολῆς ἔγραψαν στή γνωστή Ἐγκύκλιο ἐπιστολή τοῦ 1848 ὅτι «ὁ λαός ὁ ἴδιος ἀπό μόνος του ὑπῆρξεν ὁ ὑπερασπιστής τῆς θρησκείας»².

Καί σέ ἄλλο σημεῖο συμπληρώνει ὅτι:

«Τήν πλήρη ἱκανότητα νά διδάσκει δέν τήν ἔχει λάβει ὁ ἐπίσκοπος ἀπό τό ποιμνίό του, ἀλλά ἀπό τό Χριστό, μέσω τῆς Ἀποστολικῆς διαδοχῆς. Ἄλλ' ἡ πλήρης αὐτή ἱκανότης, πού ἔχει δοθῆ σ' αὐτόν, εἶναι ἱκανότης τοῦ νά φέρη τί μαρτυρία τῆς καθολικῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας. Περιορίζεται ἀπό τήν ἐμπειρία αὐτήν. Ἐπομένως, σέ ἐρωτήματα περί πίστεως, ὁ λαός πρέπει νά κρίνη ἀνάλογα μέ τί διδασκαλία του. Τό καθῆκον τῆς ὑπακοῆς παύει νά ἰσχύη, ὅταν ὁ ἐπίσκοπος ξεφεύγῃ ἀπό τό καθολικό πρότυπο, ὅποτε ὁ λαός ἔχει τό δικαίωμα νά τόν κατηγορήσῃ ἀκόμη καί νά τόν καθαιρέσῃ»³. [...]

2. π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, *Θέματα Ὄρθοδόξου Θεολογίας*, ἐκδ. Ἄρτος Ζωῆς, Ἀθήνα 1989, σ. 207

3. π. Γ. Φλωρόφσκυ, *Τό σῶμα τοῦ ζῶντος Θεοῦ, Μιά ὀρθόδοξη ἐρμηνεία τῆς Ἐκκλησίας*, ἐκδ. Ἀρμός, Ἀθήνα 1999, σσ. 80-83

«ΕΑΝ ΓΙΝΕΙ Η ΣΥΝΟΔΟΣ, ΘΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΘΕΙ ΨΕΥΔΟΣΥΝΟΔΟΣ· ΔΕΝ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΑΠΟΔΕΚΤΗ»*

Προφητικές ρήσεις † π. Άθανασίου Μυτιληναίου για «Σύνοδο» Κολυμπαρίου

Ὁ σκοπός μᾶς Συνόδου εἶναι νά φέρει τήν εἰρήνη· ὅμως ἔρχεται πάντοτε ἡ εἰρήνη;

Λοιπόν. Φημιολογεῖται ἡ συγκρότησι μᾶς Πανορθόδοξης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία λέγεται ὅτι θά εἶναι ἡ ὄγδοι Οἰκουμενική Σύνοδος. Ξέρετε ὅτι μέχρι τώρα ἔχουμε ἐπτὰ Οἰκουμενικές Συνόδους, ἀλλά καί κάποιες Τοπικές Συνόδους. Ἔτσι λοιπόν **φημιολογεῖται μία ὄγδοι Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία θά γίνει στίς μέρες μας.** Εἶναι πολλά χρόνια πού ἔχουν ἤδη ἀρχίσει καί ξεκινᾶσει ἐργασίες γι' αὐτή τήν ὄγδοι Οἰκουμενική Σύνοδο· ἔχουν πραγματοποιηθεῖ μάλιστα καί Προσύνοδοι. Ἐπίσης ἔχουν ἐξαγγελθεῖ προγραμματικές δηλώσεις ἀπό τόν καινούργιο μας πατριάρχη [ἐνν. τόν Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο], καί μεταξύ τῶν ἄλλων πού εἶπε –καί λέγονται κατά καιρούς πολλά– ἦταν ὅτι θά προσπαθήσει νά πραγματοποιήσει τήν ὄγδοι Οἰκουμενική Σύνοδο. [...]

Ὅμως μπορεῖτε νά φανταστεῖτε τί ἀποτελέσματα θά εἶχαμε ἀπό τέτοιες ἀποφάσεις μᾶς τέτοιας Συνόδου; Ἐγώ εἶχα ἐτοιμάσει τίς σημειώσεις μου γι' αὐτά πού σᾶς λέω τώρα· χάρηκα ὅμως ὅταν εἶδα ὅτι καί ὁ πατήρ Ἰουστίνος Πόποβιτς λέει τό ἴδιο πρᾶγμα. Τί ἄλλο θά ἔχουμε, παρά σχίσματα! Ὅπως εἶχαμε κάποτε μέ τήν μεταφορά τοῦ ἡμερολογίου τό Παλαιομερολογιακό φαινόμενο, ἔτσι θά ἔχουμε καί τώρα ἅμα γίνουν τέτοια πράγματα. Διότι πολλοί θά ποῦνε: «Ἐγώ δέν τά δέχομαι αὐτά τά πράγματα». Τότε ὅμως, τί λέτε; δέν θά γίνουν σχίσματα; Καί λέει ὁ

πατήρ Ἰουστίνος: **«Τίποτα καλό νά μὴν περιμένουμε ἀπό μία τέτοια Σύνοδο, παρά μόνο σχίσματα, σχίσματα, σχίσματα!».** Λέει καί κάτι ἄλλο: «καί αἰρέσεις!» Δέν εἶναι πολύ φυσικό; Κάθε ἄλλο παρά θά εὐχαριστήσῃ μία τέτοια Σύνοδος μέ τέτοιες ἀποφάσεις, ὅπως εὐχαρίστησε ἡ Ἀποστολική Σύνοδος τῶν Ἱεροσολύμων.

Παρατηροῦμε ὅμως καί μία βιασύνη. Αὐτό τό παρατηρεῖ καί τό σημειώνει καί ἡ πατήρ Ἰουστίνος, βεβαίως παρά πάνω ἀπό δέκα χρόνια πίσω, ὅτι δηλαδή ὑπάρχει μία βιασύνη. Ἡ βιασύνη αὐτή ὑπάρχει καί σήμερα. Βιασύνη! νά γίνει αὐτή ἡ Σύνοδος!

Ἴσως ρωτήσετε: «Καλά, καί τί εἶναι ἐκεῖνο πού τοῦς κάνει νά κινηθοῦν ἔτσι;». Θά σᾶς πῶ. Ὅμως θά σᾶς πῶ τήν ἀπόλυτα προσωπική μου γνώμη. Δέν ἦρθε νά μοῦ τό πει κανείς, οὔτε φυσικά τό διάβασα πουθενά. **Μία τέτοια Σύνοδο δέν τήν κινεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, ἀλλά τήν κινοῦν οἱ σκοτεινές δυνάμεις, μέ ἐπικεφαλῆς τήν Μασονία!** Αὐτό ἄς γίνει δεκτό. **Ναί.** [...]

Γι' αὐτό, ἐάν γίνει ἡ Σύνοδος, θά χαρακτηριστεῖ Ψευδοσύνοδος· δέν θά γίνει ἀποδεκτή.

Εἶναι ὅμως καί κάτι ἄλλο. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θά συγκαλέσουν τήν Σύνοδο, ἡ ἐκεῖνοι πού θά παρακαθίσουν στήν Σύνοδο –ἐδῶ τώρα θέλω νά τό προσέξετε καλά-καλά καί αὐτό– ποιοί θά εἶναι; [...]

Ἀπ' ὅσο μποροῦμε νά ξέρουμε σήμερα, καί ἐγώ καί ἐσεῖς, καί ὅλοι μας, **ἐκεῖνοι πού θά παρακαθίσουν ἔχουν ἀλωθεῖ**

* Ἀπό τό ἀξιόλογο βιβλίο: † π. Άθανασίου Μυτιληναίου, *Δύο ὁμιλίες ἀναφερόμενες στήν Ἀποστολική Σύνοδο τῶν Ἱεροσολύμων*, 52 μ.χ., ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη» Μάιος 2016, σσ. 40-58. Οἱ ὁμιλίες ἐκφωνήθηκαν τόν Νοέμβριο τοῦ 1991.

από τόν Οικουμενισμό. Άπερίφραστα, ἐκτός ἴσως ἀπό κάποιες ἐξαιρέσεις, αὐτοί οἱ ἄνθρωποι δέν ὀρθοδοξοῦν, ἔστω καί ἂν λέγονται πατριάρχες, ἀρχιεπίσκοποι καί ἐπίσκοποι. Δέν ὀρθοδοξοῦν! Τό γνωρίζουμε αὐτό ἀπό ἀτομικές δηλώσεις πού κάνουν, ἀπό τόν τρόπο πού κινοῦνται καί ἐκφράζονται. [...]

Λοιπόν. Αὐτά πού λέμε, μέ κύριο στοιχεῖο τήν ὄγδοη Οἰκουμενική Σύνοδο, καί δέν ξέρομε τί ἄλλα μπορεῖ νά βρεθοῦν καί νά σταθοῦν, ξέρετε ὅτι ἀποτελοῦν ἕναν πειρασμό στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας παγκοσμίως; Ναι, εἶναι ἕνας πειρασμός! **Αὐτός ὁ πειρασμός** ξέρετε τί ἐπιδιώκει νά ἐπιτύχει; **Προσπαθεῖ νά ξεθωριάσει τό θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ!** [...]

Ἐκεῖνο πού ὁ Ἄρειος καί ὁ Μονοφυσιτισμός δέν κατάφεραν, τώρα ὁ Οἰκουμενισμός ἔβαλε μπροστά νά τό καταφέρει! [...]

Αὐτός ὁ πειρασμός φαίνεται ὅτι θά εἶναι ὁ τελευταῖος τῆς Ἱστορίας. Ἐδῶ τώρα προσέξτε καλά. Φαίνεται ὅτι θά εἶναι ὁ τελευταῖος τῆς Ἱστορίας, καί μάλιστα πειρασμός δεινός! Εἶναι προφητευμένο-τό προφητεύει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, πού τό λέει στόν ἄγγελο, δηλαδή στόν ἐπίσκοπο, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Φιλαδελφείας, καί εἶναι στό βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀκοῦστε τί λέει:

«Ὅτι ἐτήρησας τόν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ γὰρ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης –ὥρας ἐννοεῖται– ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης –ἀκοῦστε: «ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης»!– «πειρᾶσαι τούς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς· ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τόν στέφανόν σου». Ἐπειδή ἐσύ τήρησες, λέει, φύλαξες τόν λόγο τῆς ὑπομονῆς μου, δηλαδή ὅ,τι ἀφορᾶ στό νά ἔχεις ὑπομονή καί νά μέ κρατᾶς, ἐμένα

τόν Κύριο, μέσα σέ ἀντίξοες καταστάσεις, γι' αὐτό καί ἐγώ θά σέ φυλάξω. Ἐπειδή τήρησες, καί ἐγώ θά σε τηρήσω, θά σε φυλάξω. Εἶδατε; ἐσύ φύλαξες; κι ἐγώ θά σε φυλάξω! [...]

Προσέξτε ὅμως ἐδῶ. Εἶναι γραμμένο-θά ἔρθει! Ἀλλά ποιός εἶναι ὁ πειρασμός αὐτός; **Ὁ πειρασμός αὐτός, ἀγαπητοί, πού θά καλύπτει ὀλόκληρη τήν οἰκουμένη, δέν θά εἶναι παρά ἡ μεγάλη νοθεία τῆς πίστεως στό θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ!** Τό ξαναλέω: τῆς πίστεως στό θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ! Καί αὐτό θά τό πετύχει μόνο ὁ Οἰκουμενισμός, μέ τήν ἔνωση ὅλων τῶν θρησκειῶν. Ἀκούσατε; Μέ τήν ἔνωση ὅλων τῶν θρησκειῶν!...Μέ συγχωρεῖτε πού τά λέω δύο καί τρεῖς φορές· συνέχομαι!

Ἔτσι λοιπόν ὁ Οἰκουμενισμός κατ' οὐσίαν προσβάλλει τό θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, μέχρι νά τό ἐξαφανίσει. Ἀλλά ἂν θέλει νά ἐξαφανίσει τό θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ –κάτι πού θά κάνει ὁ Ἀντίχριστος– τότε τί εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός; Εἶναι ἀντίχριστος μέθοδος, ἀντίχριστος τρόπος!

Προσέξατε κάτι; Ὅταν βγάζουν διαγγέλματα ὑψηλά ἱστάμενα πρόσωπα, δηλαδή ταγοί τῆς Ἐκκλησίας, τό προσέξατε; δέν ἀναφέρουν οὔτε μία φορά τόν Ἅγιο Τριαδικό Θεό! οὔτε τό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Οὔτε μία φορά! Λένε: «ὁ Θεός»! Μά «ὁ Θεός» μπορεῖ νά εἶναι καί ὁ ΜΑΤΣ, δηλαδή ὁ Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος, πού εἶναι ὁ θεός τῶν Μασόνων! Ἀλλά γιά νά ὑπηρετήσουν καί νά εὐχαριστήσουν αὐτά τά...τά πανάθλια ἀφεντικά τους, ἀποφεύγουν νά ἀναφέρουν τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἢ τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ· λένε μόνο «ὁ Θεός»! Διαβάστε διαγγέλματα μεγάλων προσώπων, καί θά μέ θυμηθεῖτε, καί θά δεῖτε! Μυρίζει!...

Ο ΤΡΑΜΠ ΚΑΙ ΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

του κ. Παναγιώτη Τσαγκάρη, Γενικού Γραμματέα της Πανελληνίου Ένωσης Θεολόγων

Ο Καναδός κοινωνιολόγος Mathieu Bock-Côté, καθηγητής στο Μόντρεαλ, κάνει μιά από τις καλύτερες αναλύσεις ως αυτή τη στιγμή, για τό «φαινόμενο» Τράμπ.

Μπορεί, γράφει ο καθηγητής στην Le Figaro και αναδημοσιεύουν ελληνικές ηλεκτρονικές δημοσιογραφικές ιστοσελίδες, να χαρακτηρίζουν πολλοί τόν Τράμπ «ως τερατώδη κλόουν, σεξιστή, ρατσιστή και χυδαιολόγο» και να θεωρούν τήν έκλογή του στην Προεδρία της Άμερικης ως «τό σύμπτωμα μιάς πολιτικής και πολιτισμικής μζέριας πού χτύπησε τίς λαϊκές τάξεις τών ΗΠΑ», όμως στην πραγματικότητα κάτι άλλο έχει συμβεί.

«Από τήν νίκη του Brexit ως τήν επανάσταση του Τράμπ, έξηγει ο καθηγητής Mathieu Bock-Côté, περνώντας από τήν άνοδο τών λαϊκιστικών κινήματων της Εύρώπης, είναι ή ίδια επανάσταση εναντίον της παγκοσμιοποίησης πού μοιάζει να σχηματίζεται. Κάθε φορά τά θέματα είναι τά ίδια: οί πολίτες ζητούν σύνορα, θέλουν να επανιδρύσουν τήν κυριαρχία τών κρατών, θέλουν να συγκρατήσουν τήν μαζική μετανάστευση, θέλουν να υπερασπιστούν τήν εθνική ταυτότητα. Κάθε χώρα τό κάνει μέ τόν τρόπο της, λαμβάνοντας υπόψη τίς δικές της πολιτικές παραδόσεις και τά δικά της αρχέτυπα...

...Μπορούμε να μιλάμε για τό τέλος της ευτυχισμένης παγκοσμιοποίησης; Ίσως, τό μόνο πού μπορούμε να λέμε είναι ότι ποτέ ή παγκοσμιοποίηση δεν έγινε θετικά δεκτή από τίς λαϊκές και τίς μεσαίες τάξεις. Άλλά αυτή ή απροθυμία τους ποτέ δεν έλήφθη στά σοβαρά και όλοι τό έβλε-

παν σαν σημάδι μιάς κακής νοσταλγίας σε ένα σύμπαν ήδη παγκοσμιοποιημένο. Ξεχνούσαμε ότι οί ρίζες είναι μιά ουσίωδης ανάγκη της ανθρώπινης ψυχής και ότι μπορούμε να άδιαφορήσουμε ή να τήν παγώσουμε, αλλά αυτή καταλήγει να επικρατήσει. **Ο άνθρωπος έχει ανάγκη από πλαίσια, από όρια, από άγκυρες.** Όταν θέλουμε να τόν ξεριζώσουμε από τόν κόσμο του, επαναστατεί. Η πολιτική επανάσταση δεν είναι πάντα όμορφη, έλαφριά ή ντελικάτη. Μπορεί να πάρει και τραγικές όψεις.

Ένας κόσμος μοιάζει να πεθαίνει, ένας άλλος μοιάζει να γεννιέται. Η επανάσταση Τράμπ είναι εν πολλοίς **ένα είδος δημοψηφίσματος εναντίον του συστήματος** –μέ τήν Χίλαρι Κλίντον να εκπροσωπεί τό σύστημα...»

Αυτή ή επανάσταση μοιάζει, τηρουμένων τών αναλογιών (mutatis mutandis), μέ τή δική μας σημερινή ελληνική επανάσταση, τήν **επανάσταση της σιωπηλής πλειοψηφίας τών νεοελλήνων** ενάντια στην προσπάθεια όρισμένων συστημικών στοιχείων, να ξεριζώσουν τίς δικές μας ρίζες, να άλλοιώσουν τήν ταυτότητά μας.

Ο άγώνας αυτών τών στοιχείων, τά όποια θαρρείς ενεργούν ως ή νέα άκρα δεξιά της Νέας Τάξης Πραγμάτων και ως έντολοδόχοι της, παίρνει σάρκα και όστά μέ τήν προσπάθεια διάλυσης της όρθόδοξης θρησκευτικότητας τών Ελλήνων, μεταστοιχειώνοντάς την σε κάτι άλλο, σε μιά άτομική θρησκεία, διά μέσου της **μετάλλαξης του μαθήματος τών Θρησκευτικών** από Όρθόδοξη Χριστιανική Άγωγή σε πολυθρησκευτικό άχταρμά.

Διότι και αυτή ή προσπάθεια **άλ-**

λαγής της φυσιογνωμίας του μαθήματος των Θρησκευτικών, μέσω των νέων Προγραμμάτων Σπουδών, γίνεται στό όνομα της παγκοσμιοποίησης, της ανοιχτότητας, της πολυπολιτισμικότητας, της πολιτικής όρθότητας, της νέας ασύνορης κοινωνίας, της πολυθρησκευαικής ή της θρησκευτικά αδιάφορης και άθινης έν πολλοίς κοινωνίας, όπως χαρακτηρίζεται ή κοινωνία μας από τούς έμπνευστές αϋτής της προσπάθειας.

Τά μηνύματα όμως, πού έρχονται από κάθε σημείο του πλανήτη, μαρτυρούν μιά αντιστροφή του κλίματος. Οί λαοί φαίνεται νά αντιστέκονται, νά επαναστατούν και νά ζητούν επιστροφή στις ρίζες τους, αναζητώντας τό αντίδοτο στα προβλήματα πού τούς πρόσθεσε ή παγκοσμιοποίηση και ή ανοιχτή κοινωνία.

Είνα, λοιπόν, λυπηρό τό φαινόμενο, ένω αϋτά συμβαίνουν παγκοσμίως, έδω στην Ελλάδα άνθρωποι μέ ιδεολογικές

άγκυλώσεις και προκαταλήψεις άλλων έποχών και συστημάτων, νά παλεύουν νά γυρίσουν τό ρολόι της Ιστορίας όχι άπλως προς τά πίσω, αλλά προπαντός σέ καταστάσεις αποδοκιμασμένες από άλλους λαούς, σέ παλαιότερες αλλά και πρόσφατες περιόδους.

Η απογοήτευση είναι ακόμη μεγαλύτερη για τούς χριστιανούς, όταν διακρίνουν Ποιμένες της Όρθόδοξης Έκκλησίας τους νά έναντιώνονται στις συνοδικές αποφάσεις της Ίεραρχίας και νά υποστηρίζουν μιά μικρή ομάδα Θεολόγων, ή όποία άγωνίζεται «μέ νύχια και μέ δόντια», για νά κρατήσει «ζωντανά» μέ τό «έτσι θέλω», αυταρχικά και βίαια, αϋτά τά θνησιγενή και θανατερά νέα Προγράμματα Σπουδών του μαθήματος των Θρησκευτικών πού συνέταξε και προσπαθει μέ κάθε τρόπο νά τά φορτώσει στην πλάτη των μαθητών, των Θεολόγων καθηγητών και όλου του έλληνικού λαού,

Η Παρακαταθήκη παρακαλεί για τή συνδρομή σας

Γιά τήν αποστολή της συνδρομής σας (έσωτερικού 10 €, έξωτερικού 30 € και Κύπρου 15 €) μπορείτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ένθετη ταχυπληρωμή (έμπεριέχεται σέ δύο τεύχη της Παρακαταθήκης έτησίως), ή όποία έχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος από τίς άλλες ταχυδρομικές έπιταγές ή νά καταθέσετε χρήματα σέ έναν από τούς κατωτέρω δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, αναγράφοντας καθαρά τό όνοματεπώνυμό σας, έτσι όπως αναφέρεται στην έτικέτα του περιοδικού, πού λαμβάνετε.

Έθνική Τράπεζα: 421/614374-15, IBAN GR 490110421000042161437415 (BIC) ETHNGRAA και Alpha Τράπεζα: 815-002101-039454, IBAN GR 34 0140 8150 8150 0210 1039 454 BIC .. CR BA GR AA

Γράφετε καθαρά τά στοιχεία σας

Έάν στείλατε μιά φορά στή διάρκεια του έτους τή συνδρομή σας στην Παρακαταθήκη, άγνοήστε τήν ταχυπληρωμή, πού θά βρείτε για δεύτερη φορά έντός του περιοδικού.

Η αποστολή των αποδείξεων σέ όσους έστειλαν συνδρομή γίνεται δύο φορές τό χρόνο.

Παρακαλοϋμε στό έντυπο της ταχυπληρωμής νά γράφετε καθαρά στή θέση «Αποστολέας» τά στοιχεία σας, έτσι όπως αναγράφονται στην έτικέτα της Παρακαταθήκης, πού λαμβάνετε. Έάν άλλα στοιχεία αναγράφουμε έμεις στην έτικέτα στον φάκελο της Παρακαταθήκης και άλλα έσεις στην ταχυπληρωμή, πού μās στέλνετε, δημιουργείται πρόβλημα. Παρακαλοϋμε επίσης νά γράφετε τό τηλέφωνό σας.

καταστρατηγώντας την πατροπαράδοτη ὀρθόδοξη πίστη καθώς και κάθε ἔννοια δημοκρατίας, συναδελφικότητας, διαλόγου και παιδαγωγικῆς.

Θέλουμε νά πιστεύουμε ὅμως, ὅτι ἡ πλειονότητα τῶν Ἱεραρχῶν, πού ἀπαρτίζουν τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, θά σταθοῦν στό ὕψος τους καί δέν θά ἐγκαταλείψουν στό ἔλεος κάθε εὐφάνταστου καί αὐτοχριόμενου μεταρρυθμιστῆ παιδαγωγοῦ τήν ὀρθόδοξη ἀγωγή τῆς νεότητας, τούς καθηγητές Θεολόγους, τό ἕνα ἑκατομμύριο τῶν βαπτισμένων μαθητῶν καί μαθητριῶν τῶν σχολείων τῆς χώρας μας, πού ἀξίζει νά μείνουν ἐλεύθεροι νά πιστεύουν στόν Τριαδικό Θεό καί νά μὴν ὑποδουλωθοῦν στά σχέδια τῆς Νέας Τάξης μέ τή συγκατάνευση, μάλιστα, τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι δέν θά τελεσφορήσουν προσπάθειες, ὅπως αὐτή πού διαβάσαμε πρόσφατα σέ ἠλεκτρονικά ΜΜΕ, πού ἀφορᾷ στή **δημιουργία, ἀπό τήν Ἱεραρχία, ἐπιτροπῆς λαϊκῶν καθηγητῶν «δῆθεν ἀνεξάρτητων»**, κατὰ τό πρότυπο μᾶλλον τῶν «Ἀνεξάρτητων ἀρχῶν»(!) ἀπό τούς ὁποίους καί θά ἐκμαιευθεῖ θετική εἰσήγηση γιά τά νέα Προγράμματα Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Θέλουμε νά πιστεύουμε ὅτι δέν μποροῦν νά ἀνατραποῦν Συνοδικές ἀποφάσεις, πού μάλιστα ἐπικυρώθηκαν τρεῖς φορές καί ἀφοροῦν στήν ἀπόρριψη τῶν νέων Προγραμμάτων Σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, ὅταν πλέον εἶναι γνωστό σέ ὅλους, ἐκεῖνο πού ὁμολογήθηκε καθαρά καί ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο ὅτι στόχος τους στήν οὐσία εἶναι ἕνας καί μοναδικός: Μάθημα Θρησκευτικῶν στά σχολεῖα μακρᾶν καί ἀντίθετα ἀπό τήν Ὀρθόδοξη διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, μέ τελικό τους ὄραμα τήν ἀλλοίωση τῆς πίστεώς μας.

Ἄς προσέξουν ἐπομένως οἱ γνωστοί πλέον σέ ὅλους ἐλάχιστοι Ἱεράρχες, πού θέλουν στά φανερά νά δείχνουν ὅτι ἔχουν συνοδικό πνεῦμα καί ὅτι δέν ἔχουν ὁμάδα παρασυναγωγῆς, ὅμως συμμαχοῦν ὑπογείως καί στά κρυφά στηρίζουν τή γνωστή ὁμάδα, τῶν ἐλάχιστων δῆθεν προοδευτικῶν καί δῆθεν ἀνοιχτῶν Θεολόγων, πού λυσσαλέα πολεμᾷ τή διδασκαλία τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς στά σχολεῖα τῆς πατρίδας μας. Ἡ ἱστορία καταγράφει στάσεις καί συμπεριφορές ἀνθρώπων πού μίδισαν, πού δέν κράτησαν τίς Θερμοπύλες πού τούς ἐμπιστεύτηκε ὁ Θεός καί ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, ἐπιλέγοντας νά παίξουν «ἐν οὐ παικτοῖς».

ΒΑΔΙΖΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ;*

Τελειωμένη ὑπόθεση εἶναι γιά τόν νέο Ὑπουργό Παιδείας Κώστα Γαβρόγλου τό ζήτημα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Ἀλλά καί ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἔχει παραιτηθεῖ ἀπό κάθε διεκδίκηση γιά

τό θέμα ἀρκούμενος στίς ἐργασίες πού ὑποτίθεται ὅτι θά γίνουν μεταξύ τῶν ἐπιτροπῶν τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ ΙΕΠ [Ἰνστιτούτου Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς] γιά τό θέμα. Οὔτε κᾶν συζήτηση δέν ἔ-

* Ἀπό τό μπλόγκ thriskeftika.blogspot.gr

γινε για τα Θρησκευτικά στην πρόσφατη συνάντηση Υπουργού Παιδείας και Αρχιεπισκόπου, όπως ρητά διαβεβαίωσε ο Κώστας Γαβρόγλου.

Τήν ίδια στιγμή δέν ξεκίνησε ακόμη η επιμόρφωση Θεολόγων και Δασκάλων που προγραμματίζει τό ΙΕΠ για τούς μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο. Άσαφής παραμένει και ο χρονικός όριζοντας για τήν αλλαγή των σχολικών βιβλίων Θρησκευτικών. Ωστόσο εντολή έκτύπωσης των σημερινών βιβλίων για τήν επόμενη σχολική χρονιά δέν έχει δοθεί ούτε για τό Δημοτικό σχολείο για τό όποιο τά βιβλία των άλλων μαθημάτων έχουν αποσταλεί για παραγωγή στον Διόφαντο. Τό Υπουργείο Παιδείας μετά τήν αλλαγή της ηγεσίας του υιοθέτησε στάση χαμηλών τόνων για τό ζήτημα. Έτσι κι άλλως οι δημόσιες εμφανίσεις και συνεντεύξεις του νέου Υπουργού είναι ελάχιστες. Μέ τόν τρόπο αυτό τό Υπουργείο κατάφερε να «βάλει στον ύπνο» τήν Διοικούσα Έκκλησία, που πλέον δέν ασχολείται μέ τό ζήτημα. Η Ίεραρχία στην πρόσφατη έκτακτη σύγκλησή της στά τέλη Νοεμβρίου ούδέν σχετικό συζήτησε ούτε καμμία ανακοίνωση επί του θέματος έκανε.

Οι Θεολόγοι στά σχολεία πορεύονται καθένας όπως προαιρείται. Κάποιοι έξ αρχής αρνήθηκαν τήν εφαρμογή των νέων Προγραμμάτων Σπουδών και συνεχίζουν να διδάσκουν τά Θρησκευτικά όπως πέρυσι και μέ βάση τά βιβλία που έχουν στα χέρια τους οι μαθητές. Οι άμεσες και έμμεσες απειλές κάποιων Συμβούλων Θεολόγων πέφτουν στο κενό. Άλλά και κάποιοι από εκείνους που αρχικά ξεκίνησαν να διδάσκουν επί τη βάση των νέων Προγραμμάτων Σπουδών τώρα τά εγκαταλείπουν, πιάνουν ξανά τά βιβλία, γιατί πρέπει να υπάρχει και συγκεκριμένη ύλη για διαγωνίσματα και εξετάσεις στο τέλος της χρονιάς στα Λύκεια. Επιπλέον οι φωτοτυπίες

των Θεολόγων στα σχολεία δέν μπορούν να είναι καθημερινό φαινόμενο, διότι ούτε χρήματα υπάρχουν ούτε η ανοχή από τούς Διευθυντές των σχολείων είναι άτελείωτη. Τέλος κάποιοι λίγοι κυριευμένοι από φόβο ή έμφορούμενοι από πνεύμα προσαρμογής στα κελεύσματα του καιρού (και του ΚΑΙΡΟΥ) συνεχίζουν μέ κάθε τρόπο τήν εφαρμογή των νέων Προγραμμάτων κατατώντας πλέον γραφικοί...

Οι Σχολικοί Σύμβουλοι Θεολόγων στην συντριπτική τους πλειονότητα –υπάρχουν και εξαίρέσεις είτε φανατικών υποστηρικτών των νέων Προγραμμάτων είτε εκείνων που ασκούν έμπεριστατωμένη κριτική– τηρούν σιγήν ιχθύος. Έτσι κι άλλως όλα τά τελευταία χρόνια ήταν εξαφανισμένοι από τά σχολεία. Γιατί να εμφανιστούν τώρα;

Έκκρεμει η προσφυγή της ΠΕΘ αλλά και γονέων στο ΣΤΕ για τό περιεχόμενο των νέων Προγραμμάτων Σπουδών. Δέν λείπουν και οι φωνές χριστιανών γονέων που σκέφτονται τήν αίτηση απαλλαγής των παιδιών τους από ένα πολυθρησκευτικό μάθημα, όπως αυτό που περιέχεται στα νέα Προγράμματα.

Είναι διάχυτη μία αίσθηση ότι τό τέλος του όρθόδοξου χριστιανικού μαθήματος των Θρησκευτικών πλησιάζει μέ **ευθύνη** των Θεολόγων, που σχεδίασαν τά νέα Προγράμματα, μέ τήν **πολιτική απόφαση** της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, μέ τήν **ανοχή** και τήν επαμφοτερίζουσα στάση του Αρχιεπισκόπου, μέ τήν **υποχωρητικότητα** των Μητροπολιτών, μέ τήν **αδράνεια** της μεγάλης πλειονότητας των Θεολόγων που διδάσκουν στα ελληνικά σχολεία. Άπαντες βέβαια υπολογίζουν σε πιθανές πολιτικές εξελίξεις όπως οι βουλευτικές εκλογές, σε μία απόφαση του ΣΤΕ, που θα ανατρέψει τά δεδομένα, σε καθυστερήσεις του ΙΕΠ, που είναι γνωστές λόγω προβλημάτων χρηματοδότησης και απορρόφησης κονδυλίων

του ΕΣΠΑ ή λόγω άλλων παραγόντων, πού κανείς δεν μπορεί να υπολογίσει τη στιγμή αυτή.

Η μόνη σταθερή παράμετρος πού δεν αλλάζει εύκολα είναι ότι μέσα στην τάξη την πρώτη και τελευταία ευθύνη για όσα

διδάσκονται οι μαθητές έχει ο Θεολόγος, όπως και κάθε άλλος εκπαιδευτικός. Σε αυτόν βρίσκεται τελικά το κλειδί για τη διάσωση ενός μαθήματος χριστιανικής παιδείας. Αρκεί να αρθεί και ο ίδιος στο ύψος της αποστολής του.

Η ΜΑΝΑ: ΕΛΠΙΔΑ ΚΑΙ ΘΕΜΕΛΙΟ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ!

του κ. Δημητρίου Νατσιού, Δασκάλου

Δημοσιεύουμε το θανμάσιο αυτό άρθρο του δασκάλου Δημητρίου Νατσιού, ενώνοντας και εμείς τη φωνή μας με όσους αγωνίζονται υπέρ της παραδοσιακής οικογένειας (άνδρας, γυναίκα, παιδιά). Πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να μην περάσει ο καταστροφικός για την οικογένεια και την κοινωνία νόμος, πού θα επιτρέψει την υιοθεσία παιδιών από ομοφυλόφιλους και λεσβίες.

Άπ' οὔλα τὰ λαλούμενα
καλοχτυπᾶ ἡ καμπάνα
Κι ἀπ' οὔλα τὰ γλυκύτερα,
γλυκύτερ' εἶν' ἡ μάνα
(δημοτικὸ)

Στην αρχὴ τῶν Ἀπομνημονευμάτων του, ὁ στρατηγὸς Μακρουγιάννης, διηγείται τὸ πῶς σώθηκε ὁ ἴδιος καὶ ἡ φαμελιά του ἀπὸ τοὺς Τούρκους τοῦ Ἀλήπασα. «Γκιζεροῦσαν δεκαοχτὼ ἡμέρες εἰς τὰ δάση κι ἔτρωγαν ἀγριοβέλινα καὶ ἐγὼ βύζαινα», γράφει. Θέλησαν νὰ περάσουν ἕνα γεφύρι πού τὸ «φύλαγαν οἱ Τοῦρκοι» καὶ γιὰ νὰ μὴν κλάψει ὁ νεογέννητος Μακρουγιάννης καὶ «χαθοῦνε ὅλοι», τὸν ἄφησαν στὸ δάσος. «Τότε μετανογᾶει ἡ μητέρα μου καὶ τοὺς λέει: “Ἡ ἁμαρτία τοῦ βρέφους θὰ μᾶς χάσῃ”. Τοὺς εἶπε “περνᾶτε ἐσεῖς καὶ σύρτε εἰς τὸ τάδε μέρος καὶ σταθῆτε... τὸ παίρνω κι ἂν ἔχω τύχη καὶ δὲν κλάψῃ, διαβαίνουμε”. Νίκησε τὸ ἀνίκητο μπτρικὸ ἔνστικτο. Καί, γράφει ὁ πολὺπαθὸς ἀγωνιστής, «ἡ μητέρα μου καὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἔσωσε» (ἐκδ. «Ζαχαρόπουλος», σελ. 178).

Ἡ ωραιότατα ἀσύντακτι τελευταία

φράση τοῦ ἥρωα ἐξηγεῖ ὅτι τὶς πρώτες καταβολὲς τῆς στερέμνιας πίστεως καὶ θεοσεβείας του τὶς ὀφείλει στὴν μάνα του ἀλλὰ καὶ ἐρμηνεύει περὶτέχνα τὸ πῶς διασώθηκε τὸ Γένος μας σὲ τοῦτο τὸ ἀλίκτυπο, γαλαζιο ἀκρωτήρι τῆς Μεσογείου, στὸ διάβα τῶν αἰώνων. **Οἱ μᾶνες καὶ ὁ Χριστὸς «μᾶς ἔσωσε».** Γιατί «ἀπὸ τῆ γῆ βγαίνει νερὸ κι ἀπ' τὴν ἐλιά τὸ λάδι, κι ἀπὸ τῆ μάνα τὴν καλὴ βγαίνει τὸ παλληκάρι», πιστοποιεῖ καὶ ὁ ἄφθαστος... καὶ ἄφθιτος δημοτικὸς μας στίχος. Σὲ κανενὸς ἄλλου λαοῦ τὴν δημοτικὴ ποίηση δὲν ἔχει ἡ Μάνα τὴν ἐξαιρετικὴ θέση πού τῆς δίνει τὸ ἑλληνικὸ δημοτικὸ τραγούδι. Καί, ἂς τὸ προσέξουμε αὐτό, τὸ δημοτικὸ μας τραγούδι βλέπει τὴν γυναίκα κυρίως σὰν μάνα, ἐνῶ τὰ τραγούδια τῆς Δύσης τὴν βλέπουν κυρίως σὰν ἐρωμένη. Ὅταν ρωτήθηκε κάποιος σοφὸς ἀπὸ ἕναν γονεῖα σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο παιδιὰ του, ἕνα ἀγόρι κι ἕνα κορίτσι, πρέπει νὰ δώσει ἰδιαίτερη βαρῦτητα στὴν ἀνατροφή του, ἐκεῖνος ἀβίαστα ἀπάντησε: στὴν κόρη σου. Γιατί μεγαλώνοντας σωστὰ τὸν γιὸ σου, ἀνα-

τρέφεις έναν σωστό πολίτη, **ἀνατρέφοντας** όμως **σωστά** τὴν **κόρη** σου, **ἀνατρέφεις σωστά** μία **ὀλόκληρη** γενιά. Ἡ σκέψη αὐτὴ εἶναι βαθυστόχαστη. Τὴν ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ του ἀρματωσιὰ δὲν τῆς προσπορίζει ἡ ἀποθησαύριση τῶν ξερῶν, πολλὰς φορές, γνώσεων τῆς σχολικῆς παιδείας, ἀλλὰ ὁ ἐφοδιασμὸς τῆς παιδικῆς ψυχῆς μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βαθιὰ ἀνθρώπινα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχει δημιουργήσει ἡ μακραίωνη παράδοση τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ καὶ ποὺ μεταβιβάζονται ἀπὸ γενιὰ σὲ γενιὰ μὲ τὸν προφορικὸ λόγον τῆς μάνας, τοῦ πρώτου καὶ ἀσύγκριτου δασκάλου τοῦ παιδιοῦ.

Γιατὶ παιδεία θὰ εἰπεῖ γλῶσσα. Καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι πρῶτα δουλειὰ τῆς Μάνας. Οἱ μαστοὶ τῆς εἶναι τρεῖς: οἱ δύο γιὰ τὸ γάλα καὶ ὁ τρίτος τὸ στόμα τῆς, ἡ λαλιά τῆς, ἡ γνήσια καὶ ἄδολη πηγὴ τῆς γλώσσας. Ἀγράφματη, ἀμόρφωτη, πὲς ὅ,τι θέλεις. Εἶναι ὅμως κεφαλὰρι ἀστεῖρευτο βαθύτατης καὶ φυσικῆς σοφίας. Στὶς λέξεις ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς, μὲ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ὁμορφιὰ τοῦ σταλαχτίτη, στὸ τρυφερὸ αὐτὸ τοῦ παιδιοῦ, γενεὲς γενεῶν ἔχουν κλείσει νόση καὶ αἴσθημα, πείρα καὶ Ἱστορία – ὅλη τὴν οὐσία τῆς ζωῆς τους. Ἔτσι δίνει στὸ νήπιο, ποὺ τὸ κρατᾶ στὴν ἀγκαλιά τῆς ἡ μάνα, μαζί μὲ τὸ γάλα καὶ τὴν πρώτην παιδεία, διαβάζουμε σὲ περισπούδαστο κείμενο τοῦ Σπ. Μελά τὸ 1950 (περιοδικὸ Ἑλληνικὴ Δημιουργία, τεύχος 48).

Ἴσως σήμερον «τὸ γάλα» αὐτὸ τῆς Ἑλληνίδας μάνας νὰ ξίνισε, γιατί καὶ ἡ ἴδια δὲν ξεδιπρᾶ ἀπὸ τὴν ἄδολη πηγὴ τῆς Παράδοσός μας, ἀλλὰ τρέφεται μὲ τὰ ἀκάθαρτα νερὰ τῆς ξενομανίας. Ἀπὸ τότε ποὺ «ἐκσυγχρονίστηκε» καὶ βάλθηκε νὰ γίνῃ Εὐρωπαϊὰ περιφρονώντας πρωτοτόκια τιμημένα, ὁ τρίτος

μαστὸς τῆς μάνας, τῆς Ρωμῆας, στέρησε! **Γι' αὐτὸ τὰ παιδιά μας πεινοῦν καὶ διψοῦν** καὶ κραυγάζουν ἀπελπισμένα «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω». Μιὰ σύντομη περιδιάβαση στὴν Παράδοση τοῦ Γένους μας θὰ μᾶς καταδείξει, γιατί ἡ μάνα ἦταν ἡ τροφός, τὸ λιθάρι τὸ ριζιμὸ τοῦ λαοῦ μας.

Στὴν περίφημη πραγματεία τοῦ Πλουτάρχου «Λακαίων ἀποφθέγματα» (ἐκδ. «Κάκτος», σελ. 232), διαβάζουμε μεταξὺ ἄλλων σπουδαίων ἐπεισοδίων: «Ἄλλη Λάκαινα πρὸς τὸν υἱὸν λέγοντα μικρὸν ἔχειν τὸ ξίφος, εἶπε: βῆμα πρόσθες». **Μιὰ Σπαρτιάτισσα**, ποὺ ὁ γυιὸς τῆς ἔλεγε ὅτι ἔχει μικρὸ ξίφος, εἶπε: κάνε ἄλλο ἓνα βῆμα μπροστά». Μεγαλειώδης ἡ φράση «πρόσθες βῆμα», ἔτσι ἔφτασε ἡ Σπάρτη στὴν δόξα τῶν Θερμοπυλῶν! Μὰ καὶ ὅταν τὸ Γένος μᾶς ἄφησε τὰ σκοτάδια τῆς εἰδωλολατρίας καὶ «ἐβαπτίσθη εἰς Χριστόν», πάλι οἱ μάνες σπκῶνουν τὸν σταυρό. Εἶναι συγκλονιστικὴ ἡ μάνα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς Σαράντα Μάρτυρες, τοῦ ἁγίου Μελίτωνος.

Στὸν **Μέγα Συναξαριστὴ** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διαβάζουμε, «διὰ χειρὸς» ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, τοὺς ἐνθαρρυντικοὺς πρὸς τὸν λιποψυχοῦντα, ἐκ τοῦ παγετοῦ, γυιὸ τῆς: «Τέκνον μου γλυκύτατον, τέκνον Πατρὸς οὐρανοῦ, τέκνον πολὺ τιμιώτερον τῆς μητρὸς διὰ τὴν ἐν Χριστῷ μαρτυρίαν, ὑπόμεινον ὀλίγον, ἵνα στεφανωθῆς, μὴ φοβηθῆς τὰς βασάνους, ἰδοὺ ὁ Χριστὸς στέκεται ἀοράτως, ἵνα λάβῃ τὴν ἁγίαν σου ψυχὴν, μίαν ὥραν εἶναι ὁ πόνος καὶ κατόπιν μεταβαίνεις εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ...». Καὶ σημειώνει μὲ θαυμασμὸ ὁ Ἅγιος: «ὦ τῆς εὐγενεστάτης ψυχῆς! ὦ τῆς εὐλογημένης γυναικός! Ποῦ εἶναι μερικαὶ γυναῖκες ὅπου κάλλιον ἔχουν νὰ ἀσεβήσῃ ὁ υἱὸς των

πρὸς τὴν Χριστιανωσύνην καὶ νὰ γίνῃ ἀσεβῆς καὶ τὸν ἀγαπῶσι καὶ τὸν ἔχουσι διὰ καύχημά των, ἐὰν δὲ γίνῃ καλόγηρος τὸν μισοῦν... Ποῦ νὰ εὔρης σήμερον τοιαύτην γυναῖκα μεγαλόψυχον;». Καὶ ὅταν οἱ ὑπηρέτες τοῦ ἡγεμόνος φόρτωσαν τὰ λείψανα τῶν 39 Ἁγίων γιὰ νὰ τὰ κάψουν, πάλι ἡ ἡρωικὴ μάνα σήκωσε στοὺς ὤμους τῆς τὸν μονογενῆ γιὸ τῆς ἀκολουθώντας τὶς ἅμαξες. Στοὺς ὤμους τῆς ἐκοιμήθη ὁ Ἅγιος καὶ «ἐστεφανώθη παρὰ Χριστοῦ». Τέτοιοι ὄμοι μανάδων στάθηκαν «ὁ Σίμων ὁ Κυρηναῖος» τοῦ Γένους!!

Τί νὰ ποῦμε γιὰ τὶς ἅγιες μπτέρες τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τὴν Ἐμμέλεια, τὴν Νόννα καὶ τὴν Ἀνθοῦσα, οἱ ὁποῖες ἀνάγκασαν τὸν περίφημο ρητοροδιδάσκαλο Λιβάνιο ν' ἀναφωνήσει: «Βαβαί, οἷα παρὰ Χριστιανοῖς γυναικὲς εἰσιν»!! Γιὰ νὰ θυμηθοῦμε καὶ τὸν ἀείχλωρο λόγο τοῦ σύγχρονου ἁγίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτη: «Ἡ εὐλάβεια τῆς μπτέρας ἔχει μεγάλῃ σημασία. Ἄν ἡ μπτέρα ἔχῃ ταπεινώση, φόβο Θεοῦ, τὰ πράγματα μέσα στὸ σπίτι πᾶνε κανονικά. Γνωρίζω νέες μπτέρες ποὺ λάμπει τὸ πρόσωπό τους, ἂν καὶ δὲν ἔχουν ἀπὸ πουθενὰ βοήθεια. Ἀπὸ τὰ παιδιά καταλαβαίνω σὲ τί κατάστασι βρίσκονται οἱ μπτέρες» (Λόγοι Δ', Οἰκογενειακὴ ζωὴ, σελ. 90).

Ἀναρωτιοῦνται κάποιοι πῶς ἐπέζησε 1000 χρόνια ἡ αὐτοκρατορία τῆς Νέας Ρώμης-Κωνσταντινουπόλεως, τὸ λεγόμενο Βυζάντιο. Οἱ μάνες, οἱ ἀφανεῖς σημαῖες τοῦ Γένους, κρύβονται ἀπὸ πίσω! Ἐνδεικτικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι **9 αὐτοκράτειρες καὶ μάνες ἀγίασαν!** Ἡ ἁγία Ἑλένη ἡ ἰσαπόστολος, ἡ ἁγία Πουλχερία, σύζυγος τοῦ ἐπίσης ἁγίου αὐτοκράτορα Μαρκιανοῦ. Ἡ Θεοφανώ, σύζυγος τοῦ Λέοντος ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ, ἡ ἁγία Θεοδώρα ἡ ἀναστηλώσασα τὶς εἰκόνες. Ἡ

ἁγία Εἰρήνη, ἡ θαυματουργός, σύζυγος τοῦ Μανουὴλ Κομνηνοῦ καὶ μπτέρα τοῦ Ἰωάννη, ποὺ ὁ λαὸς τὸν ἀποκαλοῦσε Καλοϊωάννη, γιὰ τὶς ἀγαθοεργίες καὶ τὴν φιλανθρωπία του, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν κόσμησε ἡ μπτέρα του. Ἡ ἁγία Ὑπομονή, μάνα τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ἡ πολύπαις καὶ καλλίπαις, πολύτεκνη μάνα αὐτοκρατόρων. Καὶ σήμερα ἡ πολύτεκνη μάνα εἶναι τὸ θεμέλιο τοῦ ἔθνους! **Δίπλα στὸ μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτη, πρέπει νὰ στήσουμε καὶ τὸ μνημεῖο τῆς ἄγνωστης Ἑλληνίδας πολύτεκνης μάνας,** ἔλεγε ὁ λογοτέχνης Γ. Θεοτοκᾶς. Ἀπὸ τέτοιες μάνες βγῆκαν καὶ οἱ Νεομάρτυρες, τὸ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας (καὶ Φραγκοκρατίας). Ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος, ὅταν ἀλλαξοπίστησε, πῆγε μὲ σαρίκια καὶ τούρκικα φέσια στὴν μάνα του. «Ἐγὼ δὲν ἔχω γιὸ», τοῦ λέει, «φύγε»! Φεύγοντας ὁ Ἅγιος σκύβει καὶ πίνει νερὸ μὲ τὸ πῆλινο τάσι ποὺ εἶχαν στὴν αὐλή τους. Ἀκούει πίσω του τὴν μάνα του, ποὺ τὸ ἔκανε κομμάτια. Κομμάτια ἔγινε καὶ ἡ καρδιά του, βρῆκε τὸν ἑαυτό του καὶ μαρτύρησε καὶ ἀγίασε καὶ θαυματουργεῖ.

Στὸ βιβλίο τοῦ Κ. Σιμόπουλου «Ἐξένοι περιηγητὲς στὴν Ἑλλάδα» (τ. Δ', σελ. 287), διαβάζουμε τὸ ἐπεισόδιο ποὺ διασώζει ἓνας Γάλλος περιηγητῆς ὀνόματι Davesle: Μῆλος 1η Φεβρουαρίου 1828. Τὴν ὥρα, ποὺ ξεκουραζόμεσταν ἀπ' τὸ ἀνέβασμά μας στὸ **Κάστρο τῆς Μήλου,** εἶδαμε νὰ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος μας μία γυναῖκα, ποὺ κρατοῦσε στὸ ἄνα χέρι ἓνα σταμνὶ καὶ στ' ἄλλο ἓνα κοριτσάκι, ἐνῶ ἓνα ἄλλο κοριτσάκι ἔτρεχε γύρω της. Στὸν ὄμο τῆς κρατοῦσε κάτι, ποὺ ὅταν μᾶς πλησίασε, εἶδαμε, ὅτι ἦταν ἓνα τρίτο παιδί, καλὰ φασκιωμένο. Τῆς ἐξή-

τῆσα νὰ μοῦ δώσει λίγο νερό. Σήκωσε τὸ σταμνὶ τῆς καὶ μοῦ ἔγνεψε νὰ πιῶ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ σύντροφός μου, ποὺ μιλοῦσε ἄριστα τὰ νέα ἑλληνικά, εἶχε ἀρχίσει νὰ παίζει μὲ τὸ μεγαλύτερο ἀπ' τὰ κοριτσάκια. Ἔτσι ἀναπτύχθηκε μεταξύ μας μία οικειότητα [...] Τὴ ρώτησα γιὰ τὴ ζωὴ τους. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἄντρας τῆς ἦταν ἄλλοτε εὐπορος γεωργός, εἶχαν σπίτι καλὸ, ἓνα μεγάλο χωράφι κι ἓνα περιβόλι καὶ κατόρθωνε νὰ ζοῦν πολὺ καλά. Ὡστόσο δὲ δίστασε νὰ τὰ ἐγκαταλείψει ὅλα καὶ νὰ τρέξει κοντὰ στοὺς συμπατριῶτες του, μόλις ἄρχισε ὁ πόλεμος τῆς ἀνεξαρτησίας. Οἱ Τοῦρκοι γιὰ ἀντίποινα, ὅταν πέρασαν ἀπ' τὸ νησί, ἔκαιψαν τὸ σπίτι καὶ ρήμαξαν τὰ κτήματα. Τώρα ζοῦν πολὺ φτωχὰ καὶ πρέπει νὰ ξαναπεράσουν χρόνια, γιὰ νὰ καλυτερέψει ἡ ζωὴ τους. Τὴ ρώτησα, γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσω, ἂν βλέποντας τὴ φτώχεια, μέσα στὴν ὁποία μεγάλωναν τὰ παιδιά τῆς, δὲ νοσταλγοῦσε τὶς χωρὶς στενοχώριες ἡμέρες, ποὺ περνοῦσαν τὸν καιρὸ τῆς τουρκικῆς κατοχῆς. Δὲν περιμένα ποτέ, ὅτι τὰ λόγια μου θὰ ἔφερναν τέτοιο ἀποτέλεσμα: Ἡ Ἑλληνίδα τῆς Μήλου σηκώθηκε ἀπότομα, ἄρπαξε στὰ χέρια τῆς τὸ φασκιωμένο μωρό, καὶ ρίχνοντάς μου ἓνα βλέμμα γεμάτο μίσος καὶ περιφρόνηση, εἶπε: «Νὰ ποθοῦμε τὴν ἐποχὴ ποὺ εἴμασταν σκλάβοι, στὸ ἔλεος ἐνὸς βάρβαρου, ποὺ μποροῦσε νὰ μᾶς ἀρπάξει τοὺς ἄντρες μας, τ' ἀδέλφια μας, τὰ παιδιά μας, ἐμᾶς τὶς ἴδιες; Ὅχι! Χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ ζῶ μὲ ψωμὶ

κι ἐλιές καὶ νὰ νιώθω πὼς εἶμαι λεύτερη καὶ μάνα ἐλεύθερων παιδιῶν»!

Τὸ '21 ἡ μάνα ἀφήνει τὴ λάτρα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ μέγαλωμα τῶν παιδιῶν καὶ ζώνεται τ' ἄρματα. «Ἡ Δέσπω κάνει πόλεμο/μὲ νύφες καὶ μ' ἀγγόνια». Μία μόνο περίπτωση ἀπὸ τὶς χιλιάδες ἀνώνυμες καὶ «ἐπώνυμες» ἠρωίδες τῆς Ἐπαναστάσεως θὰ ἀναφέρουμε. Τὴν περιφνη **Καρατάσινα**, γυναίκα καὶ μάνα ἠρώων. Συνελήφθη, κατὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Νάουσας, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1822 καὶ ὀδηγήθηκε, μαζὶ μὲ πλῆθος αἰχμάλωτα γυναικόπαιδα στὴν Θεσσαλονίκη. Πιέστηκε νὰ ἀλλαξοπιστίσει. Ἀρνήθηκε. «Γι' αὐτό», γράφει ὁ αὐτόπτης Γάλλος Roumeville (Πουκεβίλ) στὴν ἱστορία του «ἐβύθισαν ἐντὸς σάκκου, τὸν ὁποῖον εἶχαν γεμίσει μὲ ὄφεις, τὴν σύζυγο τοῦ ὀπλαρχηγοῦ Καρατάσου. Ὁ Ἀβδουὺλ Λουμποῦτ ἤλπιζεν ὅτι ὁ θάνατός τῆς, θὰ ἐπύργετο κατόπιν φρικτῶν πόνων καὶ βασάνων. Ἀλλὰ αἱ πληγαὶ πλήθους ἐχιδνῶν ἔχυσαν τόσον δηλητήριο εἰς τὰς φλέβας τῆς μάρτυρος, ὥστε περιέπεσαν εἰς λήθαργον καὶ ἀπέθανεν ἀνωδύνως, λυτρωθεῖσα οὕτω τῶν δημίων τῆς, ὑπὲρ τῶν ὁποίων δὲν ἔπαυσεν νὰ προσεύχεται θερμῶς, ἐπικαλουμένη τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας μέχρι τῆς τελευταίας ὥρας. Οὕτως ἀπέθνησκον αἱ χριστιαναὶ γυναῖκες» (Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, σελ. 633).

Καὶ σ' ὅλους τοὺς μετέπειτα ἐθνικοὺς ἀγῶνες ἡ Ἑλληνίδα μάνα στέκεται ἀκλόνητη καὶ ἀνδρεία, γαλουχώντας

- Ἡ Παρακαταθήκη ἀναρτᾶται στὴν ἱστοσελίδα orthodoxnet.gr καὶ σὲ φιλικές ἱστοσελίδες.

- Ὁ π. Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης, σύμβουλος ἐκδόσεως τῆς Παρακαταθήκης, κάθε Κυριακὴ 9-10 π.μ. ἔχει ἐκπομπή στὴν τηλεόραση Atlas TV, ἡ ὁποία ἐκπέμπει στὴν Κεντρικὴ Μακεδονία. Οἱ ἐκπομπές ἀναρτῶνται καὶ στό διαδίκτυο.

τὰ παιδιὰ της μὲ τ' ἀθάνατο κρασί τοῦ Εἰκοσιένα. Καὶ πάντα ἔστρεφε τὸ βλέμμα της στὴν Θεομάνα μας, τὴν Παναγία:

Ὦ Παναγιά μου Δέσποινα καὶ τοῦ Χριστοῦ μπτέρα

σὲ σένα παραδίνομαι, νύχτα καὶ τὴν ἡμέρα.

Νανούριζε, δηλαδὴ προσευχόταν, τὰ βλαστάρια της νὰ γίνουν καμάρι τοῦ Γένους.

Καὶ ἡ τωρινὴ Ρωμιὰ μάνα, ἃς τινάζει ἀπὸ πάνω της, τὴν βρώμικη σκόνη τοῦ δῆθεν ἐξευρωπαϊσμοῦ της, καὶ νὰ στρέψει τὸ βλέμμα της πίσω, γιὰ νὰ δεῖ ποιὲς καὶ τί λογιῆς μανάδες ἀνέσταιναν παιδιὰ, ποὺ ἔγραφαν μὲ τὸ αἷμα τους πὼς τοῦτος ὁ τόπος εἶναι ἠρωσόκος καὶ ἀγιοτόκος!!

Νὰ κλείσουμε μ' αὐτὸ ποὺ διηγεῖται ὁ Γερμανὸς συγγραφέας **Ἔρχαρντ Κέστυερ** καὶ τὸ ὁποῖο ἀπαντᾷ καὶ στὰ ἐξ Εὐρώπης θρασύμια ποὺ μᾶς συκοφαντοῦν, ἀλλὰ καὶ στὶς ἡμέτερες «ἀνθρωποκάμπιες» (Κόντογλου) ποὺ χλευάζουν τὸν λαὸ γιὰ τὴν εὐσέβειά του –ὄ,τι τουλάχιστον ἀπέμεινε ἀπ' αὐτὴν, ὅπως αὐτὸ φάνηκε μὲ τὴν προσκύνηση ἱερῶν λειψάνων [σημ. «Π»: ὁ συγγραφέας ἀναφέρεται στὴν ἔλευση τῶν λειψάνων τῆς Ἁγίας Βαρβάρας στό νοσοκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν «Εὐαγγελισμός» τὸ 2015 καὶ στό λαϊκὸ προσκύνημα, ποὺ ἀκολούθησε. Τότε ὁ ἐκκλησιομάχος Νίκος Φίλης εἶχε χλευάσει τὰ ἅγια λείψανα. Ἔτσι «πέρασε τίς ἐξετάσεις» γιὰ νὰ γίνῃ ὑπουργὸς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων!]

« ...Τὸ 1952 ἐπῆγα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἀθήνα μετὰ τὸν Πόλεμο τοῦ 1941-44, στὸν ὁποῖο συμμετεῖχα, μάλιστα στὴν Κρήτη. Ἡ Γερμανικὴ Πρεσβεία, ὅταν ἄκουσε πὼς εἶχα πρόθεση νὰ πάω στὴν Κρήτη, μοῦ συνέστησε νὰ λέγω ὅτι εἶμαι Ἑλβετός, ἐπειδὴ ἦταν πολὺ νωρὶς

ἀκόμα καὶ οἱ πληγὲς ἀπὸ τὴν Γερμανικὴ Κατοχὴ ἦσαν ἀνεπούλωτες. Ἄλλ' ἐγὼ τοὺς ἤξερα τοὺς Κρητῆς. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή εἶπα πὼς ἡμουν Γερμανός. Καὶ ὄχι μόνον δὲν κακόπαθα, ἀλλὰ ξανάζησα παντοῦ, ὅπου ἐπέρασα, τὴ θρυλικὴ κρητικὴ φιλοξενία!

Ἔνα σούρουπο ὅμως, καθὼς ὁ ἥλιος ἐβασίλευε, ἐπῆγα καὶ στὸ Γερμανικὸ Νεκροταφεῖο. Ἐκεῖ ὑπῆρχε καὶ μία μαυροφορεμένη γυναίκα. Μὲ μεγάλη μου ἐκπληξη τὴν εἶδα ν' ἀνάβει κεριὰ στοὺς τάφους τῶν Γερμανῶν νεκρῶν τοῦ Πολέμου καὶ νὰ πηγαίνει μεθοδικὰ ἀπὸ μνήμα σὲ μνήμα. Τὴν ἐπλησίασα καὶ τὴν ἐρώτησα:

– Εἶσθε ἀπὸ ἐδῶ;

– Μάλιστα, μοῦ ἀπάντησε.

– Καὶ τότε γιὰτί τὸ κάνετε αὐτό; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ σκότωσαν τοὺς Κρητικούς.

– Παιδί μου, ἀπὸ τὴν προφορὰ σου φαίνεσαι ξένος καὶ δὲν θὰ γνωρίζεις τί συνέβη ἐδῶ στὰ '41 μὲ '44. Ὁ ἄντρας μου σκοτώθηκε στὴ Μάχη τῆς Κρήτης κι ἔμεινα μὲ τὸν μονάκριβο γιό μου. Ἀλλὰ μοῦ τὸν πῆραν οἱ Γερμανοὶ ὄμηρο στὰ 1943 καὶ πέθανε σὲ στρατόπεδο συγκέντρωσης στὸ Σαξενχάουζεν. Δὲν ξέρω ἂν εἶναι θαμμένο καὶ ποῦ τὸ παιδί μου. Ξέρω ὅμως πὼς καὶ ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ οἱ νεκροὶ Γερμανοὶ ἦσαν παιδιὰ κάποιων μανάδων σὰν κι ἐμένα. Καὶ ἀνάβω κεριὰ στὴ μνήμη τους, ἐπειδὴ οἱ μάνες τους δὲν μποροῦν νὰ ἔλθουν ἐδῶ κάτω. Σίγουρα μιὰ ἄλλη μάνα θὰ ἀνάβει τὸ καντίλι στὴ μνήμη τοῦ γιοῦ μου...»

Καὶ ὁ Γερμανὸς κατέληξε μὲ τὰ λόγια τοῦ ὑποτίτλου τῆς ἱστορικῆς του διηγήσεως:

«Μόνον στὴν Ἑλλάδα θὰ μπορούσε νὰ δοθεῖ ἡ ἀπάντησιν αὐτή».

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ ΑΓΓΕΛΙΑ

Τό νόημα τῶν Χριστουγέννων

Κατά τήν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο (Ἰωάν. 1, 14). Αὐτή εἶναι ἡ **πρώτη καί ἡ μεγαλυτέρα χαρμόσυνος ἀγγελία**, τό πιό μεγάλο «εὐ-αγγέλιον», πού ἦτο δυνατόν νά δώσῃ ὁ Θεός εἰς τόν ἄνθρωπον καί ὁ οὐρανός εἰς τήν γῆν. Ἐάν θέλετε, ὀλόκληρον τό Εὐαγγέλιον τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς ἀποτελεῖται ἀπό τέσσαρες λέξεις: «ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο». Ἐξω ἀπό αὐτό καί χωρίς αὐτό, ἄλλος εὐ-αγγελισμός δέν ὑπάρχει διά τόν ἄνθρωπον, οὔτε εἰς αὐτόν οὔτε εἰς τόν ἄλλον κόσμον. Ἐδῶ εὐρίσκεται κάθε τι, τό ὅποῖον εἶναι αἰωνίως ἀναγκαῖον διά τήν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν εἰς ὅλους τούς κόσμους.

Μοναδικόν χαρμόσυνον μήνυμα διά τήν ὕλην εἰς ὅλας τάς μορφάς της. Ἀπό τήν πλέον σκληράν καί πυκνήν ὕλην τοῦ ἀδάμαντος, μέχρι τήν πλέον λεπτήν καί ἀφανῆ τοῦ ἠλεκτρονίου καί φωτονίου.

- «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο». Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ Λόγος ἔγινε **Θεο-σάρξ**, οὕτως ὥστε οὔτε ὁ Θεός παύει νά εἶναι Θεός, οὔτε ἡ σάρξ νά εἶναι σάρξ. Μόνον πού ἡ σάρξ ἐν τῇ μυστικῇ ἀλλά πραγματικῇ ἐνώσει της μέ τόν Θεόν ζῆ καί ἀκτινοβολεῖ ὅλας τάς τελειότητας τοῦ Θεοῦ.

- «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο» σημαίνει: ὁ Λόγος ἔγινε **ψυχή, Θεο-ψυχή**, ἀλλά παρά ταῦτα ὁ Θεός παραμένει Θεός καί ἡ ψυχή ψυχή. Μόνον πού ἡ ψυχή περιπατεῖ εἰς τούς δρόμους τῶν αἰωνίων καί χαροποιῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ εἰς ὅλους τούς ὁρατούς καί ἀοράτους κόσμους.

- «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο», σημαίνει καί τοῦτο: ὁ Λόγος ἔγινεν αἴσθησις, **Θεο-αἴσθησις**. Ἐν τούτοις, ὁ Θεός δέν παύει νά εἶναι Θεός, ἄν καί ἔγινεν ἀνθρωπίνη αἴσθησις, ἐνῶ πάλιν ἡ αἴσθησις παραμένει ἀνθρωπίνη αἴσθησις. Μέ τήν διαφοράν ὅτι ἡ αἴσθησις ζῆ ὅλον τό θεῖον ἄπειρον ὡς ἰδικόν της.

- «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο», σημαίνει ἀκόμη καί τοῦτο: ὁ Λόγος ἔγινε κτίσμα, **Θεο-κτίσμα**. Μέ αὐτό ἡ φύσις τοῦ Θεοῦ δέν χάνει τά θεῖα της ιδιώματα, ὅπως καί ἡ φύσις τοῦ κτίσματος δέν χάνει τά κτιστά της ιδιώματα. Μόνον πού τό κτίσμα περνᾷ διά μέσου θαυμαστῶν μεταμορφώσεων, αἱ ὁποῖα τό ὀδηγοῦν ἀπό δόξης εἰς δόξαν.

- «Ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο», τέλος, σημαίνει: ὁ Λόγος ἔγινεν ἄνθρωπος, πλήρης ἄνθρωπος, **Θεάνθρωπος**. Ἐν τούτοις, ὁ Θεός παραμένει εἰς τά ὄριά Του καί ὁ ἄνθρωπος εἰς τά ἰδικά του, ἄν καί εἶναι ἠνωμένοι στενωτάτα, ἀδιαιρέτως καί ἀχωρίστως. Μόνον πώς ὁ ἄνθρωπος οικειοποιεῖται ὅλας τάς ἀπορρήτους τελειότητας τοῦ Θεοῦ καί ἀποκτᾷ τήν θεῖαν αἰωνιότητα καί τήν θεῖαν δόξαν, γίνεται «ὁμόθεος», κατά τήν ἔκφρασιν τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἀπό τό βιβλίον τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου Πόποβιτς *Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος, Μελετήματα Ὁρθοδόξου Θεολογίας*, μετάφρασις ἱερομονάχου [μετέπειτα Μητροπολίτου] Ἀθανασίου Γιέφτιτς, ἐκδ. οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθήναι 31974, σσ. 30-31.

Γενέθλια Πατριαρχών!

Ἡ ἐκκοσμίκευση σέ ὄλο της τό μεγαλεῖο. Προσφάτως (Νοέμβριος 2016) ὁ Πατριάρχης Ρωσσίας κ. Κύριλλος γιόρτασε τά ἑβδομηκοστά γενέθλιά του μέ τήν παρουσία ἀντιπροσωπειῶν ἀπό ὅλες τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες. Δέν εἶναι δυστυχῶς ὁ πρῶτος οὔτε ὁ μόνος. Ἔχουν προηγηθεῖ καί ἄλλοι πρωτοκλασάτοι ἀρχιερεῖς καί προκαθήμενοι. Μέχρι τώρα ἀγωνιζόμεσταν νά πείσουμε τούς ἀπλούς πιστούς νά μή γιορτάζουν γενέθλια, ἀλλά τήν ὀνομαστική τους ἑορτή. Τώρα τί θά τούς ποῦμε, ὅταν αὐτό ἀκριβῶς κάνουν καί κάποιοι ἀρχιερεῖς;

Τό «Βραβεῖο Ἀθηνάγορα» στόν Ἄντριου Κουόμο,

ἐνθερμο προωθητή τῶν ἐκτρώσεων
καί τοῦ «γάμου» τῶν ὁμοφυλοφίλων

Τό βραβεῖο «Πατριάρχης Ἀθηνάγορας» ἐδόθη τόν Ὀκτώβριο τοῦ 2016 ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικής κ. Δημήτριο, παρόντος καί τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς «Νέας Δημοκρατίας» Κυριάκου Μητσοτάκη, στόν κυβερνήτη τῆς Νέας Ὑόρκης Ἄντριου Κουόμο, γιά τή βοήθειά του στήν Ὁμογένεια. Διαβάσαμε τό πετυχημένο σχόλιο, ὅτι δηλαδή «τέτοιο βραβεῖο σέ τέτοιο ἀνθρώπο ταίριαζε!».

Τό καλύτερον εἶναι νά καταργηθεῖ τό ἐπαίσχυντο βραβεῖο στό ὄνομα τοῦ Ἀθηνάγορα, πρωτεργάτη τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τήν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»
Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 020007

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατά τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου

Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία: Ἀλτιντζή Δ. Ἀγγελική

Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία: Ἀλτιντζή Δ. Ἀγγελική

Συνδρομή ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 €

Συνδρομή ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 €

Συνδρομή Κύπρου ἐτήσια: 15 €

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407, Τ.Κ. 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΗΛ: 2310.222.511, FAX: 2310.462.562

e-mail: parakatathiki@gmail.com

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους
καί ἀκολουθοῦν τήν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπό τή διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.